

ЛЬВІВСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ УНІВЕРСИТЕТ ІМЕНІ ІВАНА ФРАНКА

ФІЛОСОФСЬКИЙ ФАКУЛЬТЕТ

КАФЕДРА ПОЛІТОЛОГІЇ

Пояснювальна записка

до дипломної роботи

бакалавра з політології

на тему:

«УРЯДИ ВЕЛИКИХ КОАЛІЦІЙ»

Виконав: студент IV курсу, групи ФФІ-42с

спеціальності 052 - політологія

Юрдига І. Ю.

Керівник: к. політ. н., доц. Осадчук І. Ю.

Рецензент: д. політ. н., доц. Шипунов Г.В.

Львів - 2022 року

Зміст

ВСТУП.....	3
РОЗДІЛ 1. ІСТОРИОГРАФІЯ, ДЖЕРЕЛА І ТЕОРЕТИКО-МЕТОДОЛОГІЧНІ ЗАСАДИ ДОСЛІДЖЕННЯ ОСОБЛИВОСТЕЙ ФОРМУВАННЯ ТА ФУНКЦІОНУВАННЯ УРЯДІВ ВЕЛИКИХ КОАЛІЦІЙ У КРАЇНАХ ЄВРОПИ	4
1.1.Історіографія, джерела дослідження особливостей формування та функціонування урядів великих коаліцій у країнах Європи	5
1.2.Уряд великої коаліції: основні підходи до концептуалізації та індикатори визначення.....	9
РОЗДІЛ 2. ЧИННИКИ ФОРМУВАННЯ УРЯДІВ ВЕЛИКИХ КОАЛІЦІЙ У КРАЇНАХ ЄВРОПИ	14
Розділ 3. НАСЛІДКИ ФУНКЦІОНУВАННЯ УРЯДІВ ВЕЛИКИХ КОАЛІЦІЙ У КРАЇНАХ ЄВРОПИ	44
ВИСНОВКИ.....	57
СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ	58

Вступ

Актуальність теми дослідження. Уряди великих коаліцій не є досить поширеним явищем, оскільки найчастіше формуються в надзвичайних ситуаціях, для тієї чи іншої держави, або, коли велика партія не може самостійно сформувати більшість у парламенті. Це доволі цікава тема для дослідження.

У різних державах великі коаліції формуються з різних причин та несуть за собою різні наслідки. Для одних країн формування великої коаліції стає показником демократії та приносить користь для країни, сприяє її розвитку та процвітанню, а в інших навпаки може призвести до розколів і проблем, як політичних, та економічних, так, і інших.

Тому вважаю, що тема Урядів великих коаліцій на прикладі країн Європи є досить актуальною та цікавою для дослідження.

Мета і завдання дослідження. Мета роботи - визначити чинники формування і наслідки функціонування урядів великих коаліцій у країнах Європи. Відповідно до поставленої мети дослідження необхідно вирішити такі завдання:

- 1) проаналізувати джерела дослідження особливостей формування і функціонування урядів великих коаліцій у країнах Європи;
- 2) виокремити основні підходи до концептуалізації поняття «уряд великої коаліції»;
- 3) визначити чинники формування урядів великих коаліцій у країнах Європи;
- 4) розкрити наслідки функціонування урядів великих коаліцій у країнах Європи.

Об'єкт дослідження - уряди великих коаліцій.

Предмет дослідження - чинники формування і наслідки функціонування урядів великих коаліцій у країнах Європи.

Територіальні та хронологічні межі роботи. Згідно з теми дипломної роботи, будуть досліджуватись уряди великих коаліцій країн Європи. Період дослідження обраний з післявоєнного періоду до сучасності. Такий період обраний, тому що здебільшого, починаючи саме з післявоєнного часу, почали формуватись великі коаліції. Хронологічні межі урядів великих коаліцій у Німеччині, охоплюють період з 1966 по 1969 рр., з 2005 по 2009 рр., з 2013 по 2017 рр., в Австрії з 1945 по 2013 рр., у Нідерландах з 1948 по 2012 рр., в Італії з 2013 по 2016 рр., у Люксембурзі з 1979 по 2013 рр., у Чехії, це 1998 р., в Естонії з 2002 по 2021 рр., у Румунії, це 2021 р., в Іспанії, це 2015 р., в Ісландії, це 2017 р., у Швейцарії, це 2003 р., у Данії з 1978 по 2019 рр.

Теоретико-методологічною основою дослідження є роботи ряду вчених, котрі проводили дослідження у цій галузі. Зокрема, Литвин В., Романюк А., Сіарофф А. та інших. Використовувались, такі методологічні підходи, як постбіхевіоралізм, неоінституціоналізм, соціологічний.

Для дослідження цієї проблематики ми застосували наступні методи:

- історичний метод для дослідження причин формування Урядів великих коаліцій;
- порівняльний метод для аналізу особливих ознак предмету дослідження;
- аналіз та синтез;
- системний метод;
- структурно-функціональний метод.

Структура роботи. Робота складається зі вступу, трьох розділів, висновків та списку використаних джерел. Загальний обсяг роботи - 62 сторінки, з них 53 сторінки - основний текст. Загальна кількість джерел - 40.

РОЗДІЛ 1

ІСТОРИОГРАФІЯ, ДЖЕРЕЛА І ТЕОРЕТИКО-МЕТОДОЛОГІЧНІ ЗАСАДИ ДОСЛІДЖЕННЯ ОСОБЛИВОСТЕЙ ФОРМУВАННЯ ТА ФУНКЦІОНУВАННЯ УРЯДІВ ВЕЛИКИХ КОАЛІЦІЙ У КРАЇНАХ ЄВРОПИ

1.1. Історіографія, джерела дослідження особливостей формування та функціонування урядів великих коаліцій у країнах Європи

Утворення коаліцій і зокрема великих коаліцій, можна прослідкувати, ще від давніх часів. Починаючи від античних грецьких міст-полісів і Риму, різних гальських і германських племен, до сьогодення. Здебільшого, до таких об'єднань, як політичних, так і інших приводили досить складні політичні, економічні та військові обставини. До прикладу, об'єднання грецьких полісів задля боротьби з переважаючим ворогом - персами, або перемир'я та об'єднання задля проведення Олімпійських Ігор, також коаліції римських сенаторів задля досягнення загальної мети. Зокрема, об'єднання гальських племен під керівництвом Верцингеторікса, задля протистояння імперським амбіціям Риму. Коаліції руських князів для протистояння зовнішньому ворогу, до прикладу навала печенігів. Це не зовсім, ті коаліції про які ми говоримо зараз, але, ці об'єднання дають нам розуміння звідки, як і при яких обставинах подібні коаліції утворюються. У часи середньовіччя можна навести приклади коаліцій, коли феодали об'єднувались для надання відсічі та захисту своїх земель від інших держав і феодалів, або навіть коаліції цілих держав для боротьби з мусульманським світом, і організації Хрестових походів.

Історично, уряди великих коаліцій почали формуватися на початку 20 століття. Зокрема, такий уряд існував в Австрії, у 1918 році. Проте, більшість, таких урядів почали формуватися, вже після Другої світової війни. До прикладу, у тій ж Австрії, Німеччині та Нідерландах. Причинами їх утворення були зокрема, складні політичні умови, економічна ситуація і т.п.

Більшість європейських держав утворюють великі коаліції для подолання різних викликів. Для держав у міжвоєнний та післявоєнний період, основною причиною об'єднання у великі коаліції була складна економічна ситуація, криза, безробіття, спричинене війнами.

На сучасному етапі, держави на утворення великих коаліцій штовхає бажання вирішити наявні проблеми, проведення реформ для ефективного розвитку держави, політична ситуація у світі та навіть епідемія COVID-19.

Формування великих коаліцій стає особливо актуальним у контексті виокремлення різних прикладів великих коаліцій у країнах Європи. Великі коаліції у більшості парламентських демократій формуються вкрай рідко, як наприклад Ісландія, Румунія, та тільки в дуже незначній кількості країн Європи вони знаходять більш часте застосування, зокрема Австрія, Люксембург, Нідерланди.

Великі коаліції зазвичай формуються або формувалися двома найбільшими партіями парламенту, які традиційно позиціонуються чи позиціонувались традиційними центрами в урядовій формотворчості, наприклад Ісландія, Румунія, Австрія, Люксембург. При цьому слід зауважити, що можливе формування великих коаліцій двома протилежними блоками парламентських партій, або партією та блоком, котрі зазвичай позиціонуються як ідеологічні суперники, наприклад ФРН та Нідерланди, або самостійно формотворчі вето-актори.

Великі коаліції на основі такого класифікатора коаліційних урядів, як якісний розмір, можуть бути оцінені, як мінімально-переможні, такі, як Австрія, Ісландія, Люксембург чи Румунія і надлишково-переможні коаліції, такі, як ФРН та Нідерланди.

Застосовують, також такий класифікатор коаліційних урядів, як їхній кількісний розмір, або розмір представництва урядових партій у парламенті, дійшли висновку, що абсолютна більшість із них є урядами кваліфікованої

більшості. При цьому всі проаналізовані великі коаліції у Західній та Центральній Європі спиралися на урядові партії, які в парламенті мали понад 60 відсотків мандатів.[1]

Дослідження формувань урядів великих коаліцій у своїх роботах проводили такі дослідники, як Алан Сіарофф, Адам Пшеворський, Віталій Литвин, Анатолій Романюк, Фішер і багато інших.

Велика коаліція (ВК) - це у країнах парламентської багатопартійної системи правління назва коаліційного уряду, сформованого двома великими чи найбільшими політичними партіями країни.[2]

Найчастіше утворюються в надзвичайних ситуаціях для консолідації політичних сил, а також у випадках, коли жодна з великих політичних сил не може сформувати уряд наодинці або за підтримки малих партій.

Термін «велика коаліція», такий науковець як Литвин В., визначає так, що великою коаліцією є коаліційний уряд більшості, задля формування якого об'єднуються всі великі та рівні у електоральному плані партії.[2]

При цьому великі коаліції вважаються найменш поширеним зразком коаліційної більшості у різних типах політичних режимів. Причина полягає у тому, що наукова проблема великих коаліцій не зводиться до формування традиційного типу мінімально-переможних й мінімально-наближених коаліцій - якщо йдеться саме про конструкти коаліційності - коли об'єднуються дві або три найбільших і менших партій із одного «ідеологічного табору». А натомість, відбувається об'єднання двох або й більше найбільших у парламенті і співмірних за розміром основних партій, які зовсім не є традиційними партнерами у процесі формування або відставки уряду на підставі того, що вони зазвичай розглядаються або стають самостійними формотворчими центрами урядів і становлять відмінні політичні позиції в ідеологічному спектрі.[1]

Формування великої коаліції може відбуватися не лише двома найбільшими і протилежними партіями чи блоками, але й більшою кількістю партій, але за умови, що вони співмірні за розміром й ідеологічно або формотворчо протилежні, а також володіють потенціалом коаліційності.

Великі коаліції у більшості парламентських демократій формуються вкрай рідко, та тільки у дуже незначній кількості країн Європи вони знаходять більш часте застосування.

Великі коаліції зазвичай формуються двома найбільшими партіями парламенту, які традиційно позиціонуються самостійними центрами в урядовій формотворчості.

У більшості випадків причини формування великих коаліцій спираються на конкретні політичні й історичні передумови. Проте слід виокремлювати два набори інтерпретатора причин формування великих коаліцій. Перший стосується добровільного процесу творення великих коаліцій: коли останні формуються з метою обмеження негативного впливу радикальних лівих чи правих партій, які мають представництво у парламенті. Другий набір інтерпретаторів стосується вийняткові недобровільного процесу творення великих коаліцій - це проявляється у випадках неможливості процесів формування інших моделей однопартійних або коаліційних урядів більшості або меншості.

Іншим ракурсом причинності формування великих коаліцій є врахування таких її векторів, як парламентський і непарламентський. Найчастіше великі коаліції є продуктом політичної кризи - тобто або державної, або парламентської. У деяких системах великі коаліції формуються в післявоєнний період, а також у перехідний період їх політичного розвитку. В умовах формування великих коаліцій опозиційні структури будуть мати місце у парламенті, проте вони будуть надто слабкими і не здатними опонувати щодо висунення альтернатив урядовому курсу.

1.2.Уряд великої коаліції: основні підходи до концептуалізації та індикатори визначення

Велика коаліція - це коаліційний уряд більшості, який формується у багатопартійних системах, тоді вона передбачає, що «партнери» в коаліції спираються на підтримку як мінімум половини плюс одного депутата від повного складу парламенту.[1]

Велика коаліція - це структура багатопартійної парламентської системи, в якій дві найбільші політичні партії протилежних політичних ідеологій об'єднуються в коаліційний уряд. Цей термін найчастіше використовується в країнах, де є дві домінуючі партії з різними ідеологічними орієнтаціями, а також ряд менших партій, які подолали виборчий бар'єр, щоб забезпечити представництво в парламенті . Кожна з двох великих партій намагатиметься отримати достатньо місць на будь-яких виборах, щоб мати уряд більшості поодиночі, і якщо це не вдасться, кожна спробує сформувати коаліцію з меншими партіями, які мають подібну ідеологію. Оскільки дві великі партії мають тенденцію розходитися з основних ідеологічних питань і зображувати себе як суперників, а іноді навіть ворогів, їм, як правило, буде важче домовитися про спільний напрямок для об'єданого уряду один з одним, ніж з меншими партіями.

Іноді виникають обставини, коли зазвичай протилежні партії можуть висунути бажання сформувати уряд. Однією з них є національна криза, така як війна чи депресія, коли люди відчувають потребу в національній єдності та стабільності, яка долає звичайні ідеологічні відмінності. Це особливо правильно, коли існує широка угода, щодо найкращої політики для подолання кризи. У цьому випадку велика коаліція може виникнути навіть тоді, коли одна партія має достатньо місць, щоб керувати самостійно. Прикладом можуть бути уряди під час Першої світової війни, до та під час Другої світової війни .

Інший варіант полягає в тому, що великі партії можуть виявити, що вони мають більше спільного ідеологічно одна з одною, ніж з меншими партіями, або що роздробленість менших партій настільки велика, що жодна інша коаліція не є стабільною. Прикладом є Австрія, де основні партії лівих і правих часто створювали великі коаліції, щоб утримати партії крайніх лівих або крайніх правих поза урядом, а в деяких парламентах роздробленість і непримиренність деяких менших партій полегшують підтримку об'єднання з великою коаліцією, ніж з меншістю. Часто це робиться з політичної необхідності, щоб запобігти достроковим виборам.

Велика коаліція передбачає об'єднання двох найбільших парламентських партій або блоків задля формування уряду.[1]

Велика коаліція завжди складається з ідеологічно або формотворчо протилежних партій або блоків, формування коаліцій між якими вважається нетрадиційним загалом або нетрадиційним задля конкретного оцінюваного випадку в межах будь якої вибірки країн. Кожна партія, що формує велику коаліцію, розглядається як самостійний центр урядової формотворчості, а специфіка полягає тільки у тому, що спочатку уряд намагається сформувати найбільша партія, якщо їй це не вдається, то спробу здійснює друга за розмірами партія - проте вони традиційно не розглядають одна одну як коаліційні «партнери», а лише у випадку неможливості сформувати уряд самостійно для запобігання кризи і уникнення парламентських виборів вступають у велику коаліцію. Тобто, велика коаліція формується тоді, коли традиційні формати утворення урядів не спрацьовують й необхідним є пошук «неприродних» політичних союзників через подолання їх ідеологічних відмінностей.[1]

Також, всі неурядові партії в межах парламенту залишаються в опозиції стосовно урядових партій, які формують велику коаліцію.

Великі коаліції на основі такого класифікатора коаліційних урядів, як якісний розмір, можуть бути оцінені як мінімально переможні і надлишково переможні коаліції.

Застосовуючи такий класифікатор коаліційних урядів, як їхній кількісний розмір дійшли висновку, що абсолютна більшість із них є урядами кваліфікованої більшості.

На підставі наступного класифікатора коаліцій - ідеологічно-формотворчого позиціонування - стало очевидно, що великі коаліції завжди формуються урядово-формотворчо несумісними, а також ідеологічно протилежними парламентськими партіями чи блоками.

Великі коаліції в абсолютній більшості є рівноважними конструкціями.

Залежно від політичної системи або партійної системи, коаліція двох найбільших партій може бути коаліцією з мінімальною більшістю, або в результаті створити уряд меншості. Для країн Західної Європи цей термін зазвичай використовується для опису коаліції між двома найбільшими партіями в партійній системі, які домінують, як дві так звані народні партії.

Великі коаліції іноді викликають суперечки, оскільки, на думку критиків, вони мають занадто велику владу і через свою широту вимагають занадто багато компромісів. З іншого боку, велика коаліція дає змогу прощтовхувати деякі нагальні проекти реформ.

Великі коаліції часто формуються з однієї або кількох з наступних причин або мотивів:

- як екстренне рішення, якщо через баланс сил не буде сформована чітка, ідеологічно обґрунтована парламентська більшість, особливо в країнах з великою кількістю партій.

- захисні дії проти агресивних малих або маргінальних партій.

- зовнішньополітичні або загальнополітичні кризи. Багато держав мали великі коаліції в обох світових війнах.

Три особливості, які стоять за вибором великих партій щодо ВК. Першою особливістю є «оновлення», і воно передбачає, що великі партії вступають у ВК разом, насамперед, для досягнення політичних цілей, недосяжних у менших коаліціях, особливо тих цілей, які вимагають конституційної супербільшості. Друга особливість - це «клієнталізм» і розглядає ВК, як шанс для великих партій направляти вигоди своїм виборцям і самим користуватися перевагами. Третьою особливістю є «обмеження», і воно розглядає ВК, як стратегію для великих сторін, щоб обмежити простір для маневру, часто нових, або менших сторін. Загалом, європейський популізм, як лівих, так і правих зробив обмеження відносно більш важливим в останні роки, незважаючи на обґрунтовані побоювання центристських партій, що короткострокові зусилля виключити популістів з уряду можуть допомогти їм збільшити їхню середньострокову підтримку в парламенті.

Піднесення популістських партій допомагає нам зрозуміти як підвищену частоту використання в країнах, які вже давно користуються ними - таких як Німеччина та Австрія - так і зростання ВК у країнах з невеликим попереднім досвідом. Тривала успішна інструменталізація австрійськими партіями ВК для клієнтських цілей підриває їхню здатність використовувати ВК для обмеження: партія, яку традиційні центристські партії намагалися виключити, зараз більша за обидві та, ймовірно, залишить їх без більшості в парламенті, навіть коли разом у коаліції. У той же час Німеччина зберігає (наразі) варіант обмеження, але повинна зіткнутися з тим фактом, що цей інструмент є короткостроковим інструментом, який також стимулює виклики сторонніх осіб у середньостроковій та довгостроковій перспективі. Коли ВК є короткостроковим інструментом для урядового виключення популістів, він може легко дати цим популістам середньостроковий виборчий імпульс, відкриваючи шлях для їхнього включення до парламенту.

З огляду на це, ВК є ознакою здатності демократичної партійної системи досягти достатньої згоди, щоб дві найбільші сили могли керувати разом, як правило, через великий соціально-економічний розрив. Обидві держави спочатку використовували ВК для реконструкції, але Австрія робила це на федеральному рівні, а Німеччина - лише на рівні штатів. Досить скоро австрійська політика перетворила формальний ВК на формальну (і юридичну) систему клієнталізму. У Німеччині в цілому було менше клієнтелізму і, що важливо, не впроваджувала клієнтелізм у федеральні ВК. Оскільки реакція виборців проти австрійського клієнтелізму стала основною причиною сили популізму, він давно втратив корисність як інструмент обмеження. Однак у Німеччині ВК залишаються життєздатним варіантом обмеження, принаймні на короткий термін.

Загальний висновок полягає в тому, що важлива зміна політичних умов - значне зростання кількості популістських партій у парламенті - підвищила важливість варіанту обмеження в обох основних випадках, але особливо в кризі біженців. Менші зміни вбачаються в двох інших особливостях, і ці останні зміни не так чітко пов'язані зі зростанням популістського виклику.

РОЗДІЛ 2

ЧИННИКИ ФОРМУВАННЯ УРЯДІВ ВЕЛИКИХ КОАЛІЦІЙ У КРАЇНАХ ЄВРОПИ

В останні десятиліття великі коаліції (ВК), в яких основні партії об'єднуються з попередніми суперниками або навіть новими партіями, стають все більш поширеними в європейській політиці. Коли результати виборів не дають явних переможців, або не вдається сформувати узгоджену більшість, ВК стають варіантом, аби уникнути зупинки політичного процесу, або повторних виборів. Деякі політологи вважають ВК «останньою інстанцією» у складні часи.

Така репутація свідчить про те, що донедавна ВК вважалися останнім варіантом для досягнення робочих умов у складні часи, наприклад, коли країна перебуває у стані війни або переживає глибоку економічну кризу. Винятковий характер ВК підкреслює їх потенційно найбільший виклик демократичним нормам, а саме те, як ВК змінюють основну ідею голосування. Якщо конкуруючі партії з протилежних сторін ідеологічного спектру об'єднуються в ВК, який тоді сенс голосування. Однак, виходячи з підходу, щодо раціонального вибору, записаного в літературі, щодо формування уряду, ВК також можна розглядати як і будь-яку іншу комбінацію, оскільки вони є мінімальними вигрешними коаліціями. Кількість ВК в Європейському Союзі (ЄС) збільшується, не дивлячись на те, чи використовують країни пропорційне представництво чи мажоритарну виборчу систему. З 2004 року існувало 17 великих коаліцій в 11 країнах Європи. У той час, як деякі країни не одноразово утворювали великі коаліції: Австрія (тричі), Німеччина (тричі). У літературі участь основних партій у ВК розглядається, як початок виборчої невідповідності, зокрема для соціалістів та лівих рухів. Як один із нещодавніх прикладів, німецька СДПН двічі (у 2005 і 2013 роках) входила в якості другорядного партнера у ВК з ХДС Ангели Меркель, і її частка голосів згодом зменшилася. Після федеральних виборів 2017 року СДПН приєдналася до своєї третьої великої коаліції, як єдина можлива альтернатива, яка не залучала б,

популістську праву AFD. Аби дослідити причини утворення ВК, можна розглянути показники партій на виборах до утворення ВК, а також результати цих партій на наступних виборах.

У 1950-х роках Християнсько-демократичний союз/Християнсько-соціальний союз домінували в партійному ландшафті Західної Німеччини, але в 1961 році знову довелося вступити в коаліцію з Вільною демократичною партією. У 1962 році в ході справи «Шпігель» коаліція була поставлена під сумнів. Християнські демократи та соціал-демократи дуже серйозно обговорювали велику коаліцію, а не просто, як казали критики, тому, що Конрад Аденауер хотів дисциплінувати Вільну демократичну партію. Аденауер справедливо припускав, що Соціал-демократична партія Німеччини прийме його як канцлера, щоб потрапити в уряд. Інші християнські демократи, як-от міністр будівництва Пауль Люке, передусім думали про запровадження мажоритарної виборчої системи разом із СДПН. Проте в кінцевому підсумку коаліційні партії ХДС/ХСС і ВДП погодилися продовжити коаліцію, доки Аденауера не замінить Ерхард восени 1963 року.[11]

Перша велика коаліція з 1966 по 1969 відбулася приблизно через рік після федеральних виборів 1965 р., коли коаліція між ХДС/ХСС і її партнером ВДП розпалася після дезертирства чотирьох міністрів ВДП від кабінету канцлера Ерхарта. Після короткого періоду правління меншості під керівництвом Ерхарта, ХДС і СДПН домовилися увійти до великої коаліції з Куртом Георгом Кісінгером з ХДС на посаді канцлера та Віллі Брандта з СДПН, як віце-канцлера та міністра міжнародних справ.[8]

Також причиною виникнення першої великої коаліції було те, що після того, як коаліція ХДС/ХСС і ВДП розпалась, оскільки ХДС/ХСС хотіла приборкати дефіцит бюджету та постійно зростаючий державний борг у бюджеті 1967 року шляхом збільшення податків. ВДП не була до цього готова і тому вийшла з коаліції в жовтні 1966 року. Після відставки міністрів ВДП, ХДС/ХСС розпочав переговори з СДПН, яка, розглянувши соціал-ліберальну коаліцію, вирішила

співпрацювати з ХДС, після чого 1 грудня 1966 р. була укладена велика коаліція.

Уряд очолив колишній прем'єр-міністр Баден-Вюртемберга Курт Георг Кізінгер, який замінив в кінцевому підсумку невдалого федерального канцлера Людвіга Ерхарда. У кабінеті Кізінгера голова СДПН Віллі Брандт став віце-канцлером і міністром закордонних справ.[11]

Класові розколи зменшуються після утворення великої коаліції. Існує чітко визначений розкол у 1965 і 1969 роках. Зокрема, союзи, швидше за все, голосують за СДПН, ніж за будь-які інші партії. Проте вплив цих класових розколів на вибір під час голосування зменшується на виборах 1969 року, ті, хто не працював у 1965 р., більш схильні до голосувати за СДПН над ХДС. Тим не менш, у 1969 р. безробітні та сині комірці не значно частіше віддавали перевагу СДПН перед ХДС. Члени профспілки були прихильниками СДПН та ХДС у 1965 р., але до 1969 р. вони вже перестали вибрати СПД, аніж ХДС. Крім того, поки сині комірці та робітники у 1965 р. значно частіше підтримували СДПН відносно СвДП, до 1969 р. такої підтримки вже не було їх. Можна помітити деякі втрати профспілкової підтримки СДПН порівняно з ХДС та синіх комірців, щодо FDP.

У період з 1965 по 1969 роки СДПН стала менш здатною мобілізувати свої основні виборчі округи для голосування. Зокрема, сині комірці значно більш імовірно, голосували за СДПН у 1965 році. Проте до 1969 року сині комірці так само ймовірно утримались від голосування, як і підтримали СПД. Існують також деякі докази зниження ефекту релігійного розколу у ході великої коаліції 1966-1969 рр. У 1965 р. католики значно більше підтримувати ХДС ніж СДПН. З іншого боку, церква справила значний вплив протягом усіх років на рішення обрати ХДС. Зокрема, у 1969 році позитивні погляди на СДПН продовжували залишатися значно більшими та збільшувати ймовірність голосування за СДПН.

Можна визначити два основних чинники формування великої коаліції у цей період. Першим чинником є великий дефіцит бюджету та постійне зростання державного боргу. Другим чинником є спроба зменшити глибоку класову прірву.

Друга велика коаліція виникла, коли Канцлер Шредер закликав провести дострокові федеральні вибори 2005 року, після прикрої поразки в опорі його партії Північному Рейні-Вестфалії. Після виборів, жодна партія, ні СДПН, ні ХДС/ХСС не отримали достатніх місць, щоб отримати більшість зі своїми прихильниками та партнерами по коаліції. Було ухвалено продовження коаліції СДПН із зеленими. У свою чергу, СДПН не бажала об'єднуватися з новоствореною лівою партією. ХДС/ХСС і СДПН оголосили про намір створити коаліцію, але не набрала більшості, тоді як інші - більш ідеологічно віддалені варіанти були можливими, але, через велику ідеологічну прірву, від цього швидко відмовились. Таким чином, як і в першому випадку великої коаліції, непередбачувані наслідки та нестача альтернатив, зробили велику коаліцію останнім варіантом.[8]

На позачергових федеральних виборах 18 вересня 2005 року жоден із двох бажаних коаліційних союзів, ні чорно-жовта коаліція ХДС/ХСС та ВДП, ні червоно-зелений альянс СДПН та Bündnis 90/Die Grünen, не отримав абсолютної більшості мандатів Бундестагу. Це сталося, в тому числі, завдяки вступу Лінкпартією PDS, яка отримала 8,7% голосів і з якою жодна з інших партій не була готова до коаліції. Після коротких дослідницьких переговорів FDP категорично відкидає коаліцію з Bündnis 90 / Die Grünen, і SPD, і Bündnis 90 / Die Grünen до коаліції з CDU і FDP, а також від SPD і Bündnis 90 / Die Grünen до коаліції з Die Linke, PDS.

11 листопада 2005 року партнери по переговорах узгодили остаточну редакцію коаліційної угоди. Партійні з'їзди Союзу та СДПН значною більшістю голосів схвалили угоду. 18 листопада голови трьох партій підписали

коаліційну угоду; 22 листопада 2005 р. Ангела Меркель була обрана канцлером і призначені міністри першого кабінету Меркель. Це був другий раз, коли Федеративна Республіка Німеччина мала велику коаліцію на федеральному рівні.[10]

Окрім Ангели Меркель, вирішальний вплив у переговорах про коаліцію мав насамперед тодішній голова СДПН Франц Мюнтеферінг. Після поразки на голосуванні у федеральному виконавчому комітеті щодо нового генерального секретаря партії Мюнтеферінг пішов у відставку з голови СДПН, яку обійняв Матіас Платцек, який також підписав коаліційну угоду для СДПН 18 листопада. Матіас Платцек очолював СДПН у великій коаліції недовго, оскільки 10 квітня 2006 року пішов у відставку за станом здоров'я. Його наступником став міністр-президент землі Рейнланд-Пфальц Курт Бек.[10]

Зосереджуючись спочатку на традиційних, основних виборчих округах деякі з цих округів відмовилися від СДПН у 2009 році після підтримки партії у 2005 році. Це стосується у більшості, членів профспілок. У 2005 році члени профспілок, значно частіше підтримували СДПН ніж ХДС, ВДП і зелених. Однак до 2009 р. союз не менше голосували за ХДС/ХСС, СвДП або зелених.

Сині комірці, які не пов'язані з профспілками, до певної міри продовжали підтримувати СДПН. Під час виборів 2005 р., сині комірці значно рідше голосували за ХДС/ХСС, СвДП та зелені, ніж за СДПН. Як і у випадку з першою великою коаліцією, існують деякі ознаки зміни ролі релігії, як соціальний розкол у другій великій коаліції. Як і у випадку в 1965 і 1969 рр. католики продовжують голосувати за ХДС/ХСС ніж за СДПН на виборах 2005 року.

Хоча обидві великі коаліції Німеччини 1966-1969 рр. та 2005-2009 рр., об'єднали СДПН і ХДС/ХСС в уряді, ці два випадки відрізняються кількома способами, включаючи системи політичних партій, характер урядових коаліцій, що передували великій коаліції, а також відносини правлячих партій з точки

зору економічної ситуація. Притому, обидві великі коаліції призвели до того, що СДПН та ХДС/ХСС порушили свої політичні позиції під час коаліції, аналіз даних маніфесту свідчить, що політичні позиції партій відрізнялися більше під час другої великої коаліції, аніж під час першої. Дві великі коаліції Німеччини не були очевидними результатами виборів 1965 і 2005 років і виборці могли цього не очікувати.[8]

Партійна система Німеччини зазнала значних змін у період десятиліть між двома великими коаліціями, які мають чіткі наслідки для поведінки виборців. З 1949 р. до кін. Першої великої коаліції 1969 р., партійна система ФРН складалась з трьох основних партій: двох великих партій - Християнських демократів та сестринської партії Християнсько-соціального союз (ХДС/ХСС) праворуч і соціал-демократична (СДПН) ліворуч і менша ліберальна партія Вільні демократи (ВДП). З 1949 по 1965 рр. ХДС/ХСС був головним партнером в урядових коаліціях з партіями правих, у більшості випадків, зокрема FDP. Під час перших років післявоєнного періоду СДПН залишалася в основному віддана своїм соціалістичним корінням, що обмежувало її виборчий процес, зокрема звернення до основного робочого класу і змусили партію йти в постійну опозицію. Однак, починаючи в 1959 р. на конференції в Бад-Годесберзі СДПН переїхала до центру і до більш вільної ринкової економіки платформи. Цей програмний зсув, з використанням даних про маніфести німецьких партій з порівняльного проєкту «Маніфести», що призвів до виборчих перемог для СДПН у наступних виборах. На виборах 1965 і 1969 до, і під час першої великої коаліції, мало життєздатних альтернатив існували за межами «Великої трійки».

До 2005 року партійна система Німеччини стала більше фрагментованою і поляризованою. Зокрема, частка голосів СДПН і ХДС/ХСС знизилася з 88,8% у 1969 році до 69,4% у 2005 року, що спонукало деяких експертів передбачити кінець цих двох партій та появі двоблокової партійної системи. Цей спад збігся з появою двох нових партій зліва Зелені та Партія демократичного соціалізму

(ПДС). Жодного разу не відбулась справа, де ХДС/ХСС та ВДП не стикалися з послідовним ультраправим суперником. Ці події означають, що ідеологічні виборці зліва, а також прихильники СДПН і ХДС мають різні альтернативи. У той час, як прихильники СПД можуть прийти і проголосувати за створену партію, як варіант зліва від СДПН, виборці ХДС/ХСС можуть відмовитися від своєї партії заради радикальних альтернатив або більш центристської СвДП. Серед традиційних соціальних розколів, які виділяють Ліпсет і Роккан, класові та церковно-державні відносини є особливо доречним у поясненні виборчої підтримки у Федеративній Республіці.

Під час першої великої коаліції ХДС/ХСС залучила більшість виборців середнього класу, фермерів, католиків, а також більш активних і консервативних протестантів, тоді як СДПН розглядалася як робоча партія для робочого класу, членів спілок, секуляристів та менш побожних протестантів. У чотирьох десятиліття між двома великими коаліціями, Німеччиною були пережиті драматичні соціальні зміни, включаючи відхід від індустріальної бази до постіндустріальної економіки вздовж із зростанням секуляризму. Ці зміни призвели до зменшення кількості синіх комірців, профспілок та прихильників церкви, це, зокрема, традиційні основи електоральної підтримки ХДС/ХСС та СДПН.[8]

Після першого великої коаліції, ХДС зіткнулась з більшою кількістю переходу електорату до інших партій, ніж СДПН, що довело, що вона може ефективно керувати в обмеженій трипартійній системі. У свою чергу, після другої великої коаліції, понад 20% прихильників СДПН у 2005 році, у 2009 році голосували або за партію зелених, або за лівих, менше прихильників ХДС перейшли до підтримки інших партій. Оскільки виборці оцінюють партії на основі їхньої політики, розподіл портфельів важливий для сторін створення коаліційного уряду. З жовтня 1965 р. по грудень 1966 р. ХДС/ХСС обіймали посаду канцлера та п'ятнадцять додаткових портфельів, тоді як ВДП - лише чотири. Більшість у портфелях ХДС/ХСС дозволило виборцям провести партію

і представляти більшість політичних рішень. Призначення відповідальності стало складнішим під час першої великої коаліції в грудні 1966 року., коли ХДС/ХСС була змушена поступитися дев'ятьма із дев'ятнадцяти портфелів для СПД, включаючи міністерство закордонних справ та економіки. Так само, щодо другої великої коаліції, СДПН під керівництвом канцлера Шредера, контролював одинадцять із чотирнадцяти політичних портфелів. Однак, СДПН обіймав вісім з чотирнадцяти посад у кабінеті міністрів приблизно дві третини державного бюджету. Виборці також оцінюють діяльність політичних партій за їхніми результатами у політиці. У більшості німецьких коаліцій великі партії ведуть у визначенні позиції уряду, лише деколи ідучи на компроміс зі своїми партнерами по коаліції. Однак у великих коаліціях великі партії, або вимушені на більш значні політичні поступки, або можуть зайти в глухий кут у питаннях, де жодна зі сторін не бажає йти на поступки. У Німеччині, під час першої великої коаліції, дві великі партії пішли на компроміс з кількох питань, включаючи поточну економічну кризу, де ХДС/ХСС дозволив підвищення податків, а СДПН дозволили скоротити витрати. З інших питань, наприклад міжнародної політики, де обидві сторони різко протистояли, питання були відкладені. У випадку міжнародної політики СДПН виступав за більшу розрядку, як частину нової «Остполітік», у той час як ХДС/ХСС віддали перевагу менш примирливій позиції. Після Празької весни 1968 р., під час першої великої коаліції відбулося також значне зрушення в процесах прийняття рішень. Згідно зі статтею 65, Основного закону, канцлер встановлює загальні принципи політики, тоді як окремі міністри отримують більшу самостійність у веденні відомчих справ. З 1949 року до 1963 року, канцлер Аденауер використовував більш авторитетний стиль, беручи на себе більше лідерства у веденні політики. У великій коаліції Кізінгер скористався стилем консенсусу, який значною мірою покладається на робочі групи у складі провідних політиків з обох партій.

У другій великій коаліції, попри те, що ХДС/ХСС обіймав канцлерство, СДПН, з більшістю портфельів, що становлять дві третини бюджету, були здатні провести переговори про ведення політики на свою користь, у тому числі збільшення аліментів на дітей для батьків. СПД, також змогла продовжити виплати по безробіттю для старших реципієнтів, однак, зіткнувшись із важкою економічною ситуацією, міністри СДПН, також були змушені піти на компроміс, щодо такої політики, як жорстка економія, зокрема, були введені заходи, щодо державних витрат, підвищення пенсійного віку до 67 років, збільшення податку на додану вартість (ПДВ) у Німеччині на 3% і послаблення колективних переговорів і роботи захисту. Як і у першій великій коаліції, стиль прийняття рішень Меркель відійшов від помітної ролі канцлера до консенсусу через використання неформальних робочих груп членів обох сторін.[8]

Головним чинником формування великої коаліції на цьому етапі, стало те, що єдиною альтернативою для уникнення утворення коаліції з великим ідеологічним розривом є утворення великої коаліції між ХДС/ХСС та СДПН.

Після федеральних виборів у 2013 році попередня чорно-жовта коаліція не могла бути продовжена, оскільки ВДП більше не була представлена в Бундестазі. ХДС/ХСС ледве не пропустили абсолютну більшість. Дослідницькі переговори між партіями Союзу з СДПН і Зеленими, а також відмова СДПН від червоно-червоно-зеленої коаліції призвели до переговорів про коаліцію між Союзом і СДПН. Вони були попередньо укладені 28 листопада коаліційною угодою. СДПН спочатку чекала результату рішення про членство, перш ніж приєднатися до коаліції. Після голосування за велику коаліцію 15 грудня у штаб-квартирі берлінської партії було оголошено членів уряду ХДС/ХСС та СДПН, а через день підписано коаліційну угоду. Новий уряд розпочав свою роботу з обрання канцлера та подальшої присяги міністрів 17 грудня 2013 року.

Кабінет Меркель III був звільнений федеральним президентом Франком-Вальтером Штайнмаєром 24 жовтня 2017 року, але залишався на посаді до призначення нового уряду 14 березня 2018 року.[37]

Причиною утворення великої коаліції між ХДС/ХСС та СДПН, став, той самий чинник, що і у попереднього уряду.

В Австрії велика коаліція консервативної ÖVP і соціал-демократичної SPÖ є найдовшою формою коаліції післявоєнного періоду. З 1945 року не було великої коаліції на федеральному рівні лише в період з 1966 по 1987 і між 2000 і 2007 роками. З 11 січня 2007 року по 18 грудня 2017 року в Австрії знову діяла велика коаліція, яка продовжилася після виборів до Національної ради в 2008 і 2013 роках.

У 1945-1966 роках на федеральному рівні існували великі коаліції під керівництвом консервативних канцлерів Леопольда Фігла до 1953, Юліуса Рааба 1953-1961, Альфонса Горбаха 1961-1964 та Йозефа Клауса 1964-1966. З 1987 року існували коаліції SPÖ-ÖVP під керівництвом соціал-демократичних канцлерів Франца Враніцького 1987-1997, Віктора Кліми 1997-2000, Альфреда Гузенбауера 2007-2008, Вернера Файмана 2008-2016 та Крістіана Керна 2016 - грудень 2017 року. За винятком дуже короткого законодавчого періоду з осені 1994 до 1995 років, усі великі коаліції до 2008 року мали необхідну більшість у дві третини голосів у парламенті для ухвалення конституційних законів.

Післявоєнна Австрія швидко відновила обмежене самоврядування в 1945 році. З 1945 року в Австрії був уряд великої коаліції протягом 40 років з наступних 71 року. У кожному випадку були залучені одні й ті самі партії: Австрійська народна партія (ÖVP) і Соціалістично-демократична партія Австрії (SPÖ).

Міжвоєнна історія Австрії залишила достатньо підстав, аби сумніватися в тому, що дві великі партії зможуть добре працювати разом. Перша республіка Австрії була утворена в 1918 році коаліцією Соціал-демократів і Християнсько-

соціальної партії, попередників SPÖ і ÖVP. Проте конфлікт між цими двома сторонами призвів до заворушень в 1927 році і короткої громадянської війни в 1934 році перед аншлюзом Третім Рейхом в 1938 році. Наприкінці війни, наслідки Першої республіки Австрії та її досвід під час панування нацистського режиму, стали приводом для того, щоб Друга республіка, змогла подолати глибокі розколи в суспільстві. Таким чином, початкова ідея оновлення була важливою на початку післявоєнного періоду. Перші великі коаліції були створені для відбудови нації після руйнівної світової війни та прийняття ключових економічних рішень, включаючи націоналізацію нафтової промисловості, відновлення соціальної держави та забезпечення справедливих цін для фермерів.

Міжнародний тиск, також був фактором австрійського панування консенсусу. Австрія все, ще була окупована під час виборів 1945 року, коли ÖVP здобула більшість, але сформувала кабінет міністрів, у тому числі з членів соціалістичної та комуністичної партій. Запрошення комуністів до уряду було частково нагадуванням Москві, пом'якшити позицію СРСР, щодо австрійської незалежності. Але досягнення внутрішнього консенсусу допомогло заспокоїти всіх іноземних окупантів Австрії. На виборах 1949 року спочатку була використана ідея очищення, оскільки новий уряд дозволив основним партіям відмовитися від Ліги незалежних (ВДУ).

Як очищення, так і, особливо, ідея реконструкції відігравали певну ранню роль, однак, клієнталізм був основною ідеєю, яка скріпила ВК. Австрійське корпоративне «соціальне партнерство» між роботодавцями та профспілками мало аналог на рівні двох основних партій, так звану систему «Пропорц». Представникам цих партій разом із представниками профспілок та організацій роботодавців були призначені посади в національних фінансових та промислових установах. Використовуючи свою послідовну участь в уряді, ці самі партії невдовзі побудували імперію державних і квазідержавних структур, у яких обидва політичні табори розміщували своїх прихильників як

співробітників і намагалися керувати політикою на користь своїх клієнтів. Таким чином, зростаючий клієнталізм спочатку допоміг обмежити привабливість інших партій, і австрійські ВК зазвичай займали понад 90% місць у парламенті в 1950-х і на початку 1960-х років.

Однак після 1966 року уряди однопартійної більшості правили Австрією майже два десятиліття. Тим не менш, оскільки ВК зникли, система «Пропорц» не зазнала великих проблем. Вона продовжувала надавати робочі місця, орендовані квартири та державні контракти прихильникам обох основних партій, переважно незалежно від того, яка була при владі. Одним із результатів було піднесення Австрійської народної партії (FPÖ), яка критикувала спосіб, яким дві великі партії поділили здобич та контролювали порядок денний. Тим не менш, у 1983 році - до того, як Йорг Хайдер став її головою - FPÖ навіть утворила коаліцію з SPÖ.

На виборах 1987 року відбулося перше відродження великої коаліції, цього разу з SPÖ на найсильніших позиціях і, таким чином, з канцлером. У той же час FPÖ збільшила свою критику двох основних партій, щоб атакувати не лише клієнталізм, а тепер і імміграцію. Однак, навіть з піднесенням FPÖ, дві великі партії, все ще утримували разом 84 відсотки голосів у 1987 році, а різні ВК SPÖ-ÖVP проіснували до 2000 року. У 2000 році голоси FPÖ різко підскочили до 27 відсотків, трохи більше ніж ÖVP. Коли SPÖ, набравши 33 відсотки голосів, не змогла сформувати уряд меншості, ÖVP сформувала недовгу коаліцію другої і третьої за величиною партій з FPÖ.

Повернувшись в опозиції, FPÖ продовжувала атаку на систему «Proporz» і клієнталізм. До 2006 року їх сукупні долі голосів впали до 70 відсотків, і в результаті утворилася, ще одна велика коаліція. До 2013 року частка голосів ÖVP і SPÖ впала до 51 відсотка місць у нинішньому парламенті. Між тим, найбільші потоки біженців з часів Другої світової війни привели сирійців, іракців та інших шукачів притулку та мігрантів через Грецію, Балкани. Хоча федеральні вибори не відбулись до 2018 року, FPÖ здобула значну кількість

підтримки на регіональних виборах, подвоївши свої голоси до понад 30 відсотків у Верхній Австрії та наблизившись до того, щоб перемогти SPÖ у традиційно червоному Відні. У травні 2016 року кандидат від FPÖ програв лише на кілька десятих відсотка на президентських виборах, на яких переміг кандидат від зелених, а кандидати від ÖVP і SPÖ вибули в першому турі з 11 відсотками кожен.

Також існує «клієнталістська» ідея. Оскільки дві головні партії встановили правила гри, вони також побудували цілу систему інституцій «Пропорц», що дало двом основним партіям тривалий вплив на державні та квазідержавні інституції. У короткостроковій перспективі, ця система фактично мала доцентровий ефект, загалом підриваючи стимули для нових партій, які не мали б доступу до цієї системи. Початкова австрійська система утримання голосів у двох великих партіях була настільки ефективною, що кожна зрештою знайшла способи керувати Австрією самостійно. Однак у довгостроковій перспективі клієнталізм, який переважав навіть після того, як ВК поступились місцем однопартійним урядам, проклав шлях для появи партій-претендентів з-за меж цього консенсусу.

На тлі цього тривалого двопартійного домінування ідея «очищення» зіграла роль лише в 1949 році з VDU. Набагато пізніше, коли FPÖ (нащадок VDU) радикалізувався навколо питань імміграції після середини 1980-х років, ідея очищення знову зіграла певну роль. SPÖ спочатку розірвав коаліцію з FPÖ через піднесення Хайдера до партійного керівництва, і обидві партії маневрували, щоб мінімізувати вплив FPÖ, хоча і не дуже успішно. Зрештою, ÖVP також спробували створити коаліцію з FPÖ. Ідея очищення згодом стала більш важливою, оскільки криза євро та ситуація з європейськими біженцями підживили FPÖ. Але тривале використання клієнталістичної ідеї настільки розмило виправдання ВК, що незрозуміло, чи можуть сьгоднішні австрійські ВК отримати достатньо місць у парламенті, щоб створити ефективний бар'єр для радикальних партій. Надмірне використання клієнталізму зробило

австрійські ВК неефективним інструментом очищення. Ця модель може бути прикладом для інших європейських держав.

На запитання про найважливішу проблему, з якою сьогодні стикається Австрія, багато респондентів зазначають, що економіка та занепокоєння, щодо безробіття є для них найважливішими проблемами. Більше половини респондентів у дослідженні австрійських національних виборів 2009 року (56%) вказали, що для них найбільше значення мають або безробіття, або економіка. Крім актуальності економічної кризи в цей час, ці висновки також підтверджуються результатами інших попередніх опитувань. Таким чином, стан економіки має значення для громадян, і їм комфортно, коли є процвітання. Що стосується постійного органу корпоративної згоди та його впливу на економічне процвітання країни, Австрія, безсумнівно, є особливим випадком, як це часто відзначається. На відміну практично від усіх інших корпоративістських систем, вплив представницьких організацій праці та роботодавців в Австрії виходить за межі традиційного пошуку консенсусу чи узгодження політики і поширюється на те, що Талос і Кіттель називають «узгодженням політики». Тобто асоціації працівників і роботодавців не лише шукають консенсусу в переговорах з урядом, а й фактично розробляють політичні пропозиції з широкого кола соціально-економічних питань, які потім або подаються безпосередньо до парламенту, або передаються через Кабінет міністрів до парламенту. У будь-якому випадку, пропозиції залишаються в основному незмінними і приймаються, як пропонують асоціації. Тепер можна стверджувати, що Соціальне партнерство втратило свій вплив за останні два десятиліття в порівнянні з «золотим віком» 1960-х років, або 1970-х років, що означає, що його відповідальність за економічний добробут країни була б сумнівною. Дійсно, зростаюча інтернаціоналізація, і, зокрема, європеїзація економіки, що залишає національним акторам менший політичний розсуд, спонукало авторів до припущень про кінець корпоративізму. Проте, припущення відповідальності все ще зберігається з двох причин. По-перше,

політичні події 1990-х років не обов'язково призвели до розмивання влади корпорацій, а скоріше до трансформації. Як зазначає Гейнісч, Австрійське соціальне партнерство досить добре вийшло, не адаптуючись до змінених викликів інтернаціоналізації, і досить зміцнило свої позиції в 1990-х роках. Він робить висновок, що корпоративні партнери фактично стали рушійною силою вступу Австрії до ЄС. По-друге, що ще важливіше, формальні зміни влади не заважають громадянам вірити, що соціальне партнерство все ще має значення. Соціальне партнерство є вигідним для Австрії, і громадяни, як правило, очікують, що, це матиме значний вплив. Це означає, що люди знають про функціонування соціального партнерства та мають певні очікування, щодо його результатів. Таким чином, вони приписуватимуть відповідальність соціальному партнерству, як тоді, коли воно забезпечує економічний добробут, так і коли воно цього не робить. Таким чином, ми правильно розуміємо відповідальність за економічне процвітання як пов'язану із соціальним партнерством. Однак це не відразу допомагає нам ефективно моделювати економічну відповідальність. Зрештою, соціальне партнерство - це позапарламентська установа, або те, що називають «особою, що приймає рішення, не залежним від виборів», який не може бути безпосередньо відповідальним перед урядом. Проте інституційне співробітництво історично дуже тісно пов'язане з двома основними австрійськими партіями: OEVP представляє організації роботодавців, а SPOE - організації працівників. Провідні представники корпоративних об'єднань регулярно стають депутатами від однієї з двох партій. У будь-якому випадку вони є сильними лідерами думок у своїх партіях. Таким чином, виборці можуть звинувачувати або винагороджувати партії за невдачі чи досягнення Соціального партнерства. Виборці звинувачують SPOE та OEVP, коли економічні питання працюють незадовільно, і, таким чином, ми моделюємо спільну частку голосів цих двох партій як функцію економічного процвітання в країні. Сукупна частка голосів SPOE та OEVP була дуже високою в 1960-х і 1970-х роках, коли країна переживала значне економічне зростання та економічну стабільність, за що традиційно несе відповідальність

корпоративістська система. З уповільненням економічного зростання протягом наступних десятиліть деякі виборці втратили віру в компетенцію SPOE та OEVP та їхніх пов'язаних із партією корпоративних організацій у спрямуванні економіки країни до достатнього економічного процвітання, і загальна частка голосів відповідно зменшилася.[6]

SPOE та OEVP несуть спільну відповідальність за економічний провал та успіх. Зокрема, нашими незалежними змінними є безробіття, зайнятість і міра прогресу партійної угоди. Рівень безробіття є хорошим показником загального економічного процвітання в країні. Цей захід часто добре працює в моделях прогнозів. У той час як Льюїс-Бек і Тієн, наприклад, використовують робочі місця у своїй моделі (Вакансії) для США, Арцгеймер і Еванс і Фуко і Надо використовують безробіття як економічний показник для прогнозування французьких національних виборів, як і Магальяес. , Агіар-Конрарія та Льюїс-Бек на виборах в Іспанії. Люди звинувачують SPOE та OEVP в успіху інституційної співпраці роботодавець/працівник, на який впливає соціальне партнерство. Люди вважають безробіття нагальною проблемою - не лише ті, кого це безпосередньо стосується, а й ті, хто насправді має роботу. Коли робочих місць не вистачає, заробітну плату не підвищують і важко змінити місце роботи, щоб побудувати кар'єру. Таким чином, у людей створюється загальний поганий настрій, коли говорять між собою про погані економічні перспективи, і виборці слідкують за цим загальним настроєм і послаблюють дві основні партії в міру зростання безробіття.[6]

Чинниками формування уряду великої коаліції в післявоєнній Австрії, стала складна економічна криза, бажання оговтатись від війни та окупацій і зберегти незалежність. У подальшому, через утворення спеціальної системи для забезпечення постійного представництва у парламенті та контролю влади, це і стало чинником для утворення наступних великих коаліцій.

Термін «велика коаліція» не існує в Нідерландах. Тим не менш, християнські демократи та соціал-демократи були переважно двома найсильнішими партіями

у парламенті. Проте, Християнсько-демократична асоціація (CDA) офіційно існує лише з 1980 року, до цього її попередня партія Katholieke Volkspartij (KVP) зазвичай була найсильнішою силою. Соціал-демократи партії Арбейд (PvdA) були лише третьою за чисельністю групою в законодавчий період 2002-2003 років через Ліста Піма Фортейна.

Для 1950-х і 1960-х років, коли в уряді часто було представлено більше партій, ніж арифметично необхідно для більшості, говорять про кабінети brede (кабінети на широкій основі). Співпраця між KVP і PvdA називалася римсько-червоні кабінети. Існували римсько-червоні кабінети під керівництвом Віллема Дріса в 1948-1958 роках і знову на короткий час у 1965/1966 роках під керівництвом католика Джо Калса. Кабінет Калса мав переважну більшість у парламенті разом із KVP та PvdA, але до нього також входила протестантська ARP.

PvdA і KVP працювали разом з 1973 по 1977 рік під керівництвом прем'єр-міністра PvdA Йоопа ден Уйла. Але вони не мали загальної більшості. В уряді також були представлені протестантська, радикально-демократична та соціал-ліберальна партія. Загалом, PvdA увійшла у нещільний виборчий союз з PPR і D66. Кабінет міністрів страждав від великої напруги, особливо між прем'єр-міністром Деном Уйлом і міністром юстиції СІР Дрісом ван Агтом.

CDA була створена в 1977 році як спільний виборчий список KVP і двох менших протестантських партій. Офіційно злиття відбулося в 1980 році. CDA і PvdA були спільно представлені в уряді в 1981-1982 Дріс ван Агт разом з D66, 1989-1994 Рууд Любберс і 2007-2010 Ян Пітер Балкененде разом з ChristenUnie. Усі прем'єр-міністри CDA правили разом із соціал-демократами протягом частини свого терміну повноважень.

На парламентських виборах у Нідерландах 12 вересня 2012 року найбільшу кількість голосів отримала VVD, партія попереднього прем'єр-міністра Марка

Рютте, а PvdA - другу за кількістю голосів. Голова PvdA Дідерік Самсом висловив готовність «сформувати стабільний уряд».[40]

Чинниками формування урядів великої коаліції в Нідерландах, переважно було велике представництво партій в уряді ніж арифметично потрібно для утворення більшості та бажання сформувати стабільний уряд.

Кабінет міністрів Летта був 62-м кабінетом міністрів Італійської Республіки. Перебуваючи на посаді з 28 квітня 2013 року по 22 січня 2014 року, до нього входили міністри Демократичної партії (PD), Народу свободи (PdL), Громадського вибору (SC), Союзу Центру (UdC), одного з італійських радикалів (RI) і троє безпартійних незалежних.

Під час формування кабінет отримав надзвичайну більшість в італійському парламенті, одному з найбільших в історії Італійської Республіки. Кабінет міністрів був наймолодшим урядом на сьогодні, середній вік 53 роки. Він був приведений до присяги 28 квітня 2013 року і отримав вотум довіри в Палаті депутатів 29 квітня і Сенаті 30 квітня.

Загальні вибори 2013 року, що відбулися 24-25 лютого, відзначили піднесення Руху п'яти зірок (M5S) і відсутність загальної більшості в обох палатах парламенту. Точніше, лівоцентристська коаліція випереджала правоцентристську, але контролювала більшість лише в Палаті депутатів. Після виборів пішли тижні тупикової ситуації, включаючи різні невдалі спроби аби обрати президента, який замінить Джорджіо Наполітано, і сформувати уряд, створення групи експертів самим президентом для того, щоб окреслити пріоритети та сформулювати порядок денний для боротьби з тривалими економічними труднощами та зростаючим безробіттям і, зрештою, відставкою П'єра Луїджі Берсані з посади секретаря Демократичної партії .

22 квітня 2013 року Наполітано, після переобрання на безпрецедентний другий термін, негайно розпочав консультації. Через два дні президент доручив Енріко Летта, заступнику секретаря PD, сформувати уряд. Летта змінив Маріо

Монті, який пішов у відставку 21 грудня 2012 року, але уряд якого залишався відповідальним за звичайне управління до 28 квітня 2013 року, для приведення нового уряду до присяги. Кабінет міністрів складався в основному з чотирьох партій: Демократичної партії, Народу Свободи, Громадянського вибору та Союзу Центру. Той факт, що новим прем'єр-міністром був племінник Джанні Летти, одного з найбільш довірених радників Сільвіо Берлусконі, лідера PdL, сприймався як спосіб подолати запеклу ворожнечу між двома протилежними таборами.

Однак, 28 вересня Берлусконі попросив п'ять міністрів своєї партії піти у відставку через підвищення податків. 15 листопада 2013 року Берлусконі, якого незабаром позбавлять свого місця в Сенаті голосами Демократичної партії через засудження за податкові шахрайства, оголосив про повторне заснування Forza Italia (FI), на противагу уряду, і розкол PdL. Фактично всі п'ять міністрів PdL на чолі з віце-прем'єр-міністром і міністром внутрішніх справ Анджеліно Альфано приєдналися до Нової правоцентристської партії (NCD). Того ж тижня SC також зазнав розколу, його міністр Маріо Мауро залишив партію, заснувавши Народні партії для Італії (PrI) і, тим не менш, зберігши свій пост.[19]

Кабінет міністрів Летта проіснував до 22 лютого 2014 року Уряд розпався після того, як Демократична партія припинила підтримку. 3 грудня 2013 року партію очолив Маттео Ренці, 39-річний мер Флоренції. Ренці змінив Летту і сформував кабінет Ренці.

Кабінет Ренці був 63-м кабінетом Італійської Республіки, який перебував на посаді з лютого 2014 року по грудень 2016 року. Його очолював Маттео Ренці, секретар і лідер лівоцентристської Демократичної партії (PD).[38]

Уряд складався з членів PD разом з Новими правоцентристами (NCD), Союзом Центру (UdC), Громадянським вибором (SC), народами Італії (PrI), Солідарною демократією (Demo.S), Італійської соціалістичної партії (PSI),

Демократичного центру (CD) та безпартійних незалежних. На момент свого формування кабінет Ренці був наймолодшим урядом Італії на сьогоднішній день із середнім віком 47 років та наймолодшим прем'єр-міністром в історії. Це був також перший італійський кабінет, в якому кількість жінок-міністрів дорівнювала кількості міністрів-чоловіків, не враховуючи прем'єр-міністра. Згодом це змінилося, оскільки врешті-решт три жінки-міністри пішли у відставку, кожна з яких замінив міністр-чоловік.

19 квітня 2016 року Сенат відхилив два висунення недовіри уряду після «скандалу Tempa Rossa»: перший був висунутий Рухом п'яти зірок та зазнав поразки з 96 голосами, другий був висунутий Forza Italia, Північною лігою та консерваторами і реформістами, також зазнала поразки з 93 голосами.

На зустрічі 13 лютого 2014 року, після напруженості між прем'єр-міністром Енріко Леттою та секретарем PD Маттео Ренці, керівництво Демократичної партії рішуче проголосувало за заклик Ренці до «нового уряду, нової фази та радикальної програми реформ». Через кілька хвилин після того, як партія підтримала пропозицію Ренці 136 голосами проти 16 і 2 утримались, офіційна резиденція прем'єр-міністра оголосила, що Летта подасть у відставку наступного дня.

У попередній промові Ренці віддав належне Летті, сказавши, що не збирався віддавати його «під суд». Але, не пропонуючи безпосередньо себе наступним прем'єр-міністром, він сказав, що третя за величиною економіка Єврозони терміново потребує «нової фази» та «радикальної програми», щоб провести вкрай необхідні реформи. Пропозиція, яку він висунув, чітко прояснила «необхідність і невідкладність відкриття нової фази з новою виконавчою владою». Розмовляючи приватно з лідерами партій, Ренці сказав, що Італія перебуває «на роздоріжжі» і стикається з проведенням нових виборів або створенням нового уряду без повернення на вибори. 14 лютого президент Наполітано прийняв відставку Летти з посади прем'єр-міністра.[38]

Після відставки Летти, Ренці 17 лютого офіційно отримав завдання сформувати новий уряд від президента Наполітано. Ренці провів кілька днів переговорів з лідерами партій, усі вони транслювались у прямому ефірі в Інтернеті, перш ніж 21 лютого він розпочав роботу свого кабінету, до якого входили члени його Демократичної партії, Нових правоцентристів, Союзу Центру та Громадського вибору.

Наступного дня Ренці офіційно склав присягу як прем'єр-міністр, ставши наймолодшим прем'єр-міністром в історії Італії. Його прийняття на посаду прем'єр-міністра широко розглядалося як ознака вкрай необхідної зміни поколінь, і коли він вступив на посаду, він користувався найвищим рейтингом схвалення серед будь-якого політика в країні.

25 лютого Ренці отримав вотум довіри в італійському парламенті, отримавши 169 голосів у Сенаті та 378 у Палаті депутатів.

20 березня 2015 року прем'єр-міністр Ренці став тимчасово виконуючим обов'язки міністра інфраструктури та транспорту після відставки Мауріціо Лупі через корупційний скандал, пов'язаний із громадськими роботами на інфраструктурі, в якому його ім'я згадувалося кілька разів. Ренці залишався на посаді до 2 квітня, коли Граціано Дельріо був призначений новим міністром.[39]

Чинниками для формування першого уряду великої коаліції стала складна економічна ситуація в країні та зростаюче безробіття. Другий уряд був сформований для проведення важливих реформ.

Термін «велика коаліція» не існує в Люксембурзі. Консервативна Християнсько-соціальна народна партія завжди була там найбільшою парламентською групою за останні кілька десятиліть. З 1979 по 2013 рік ця партія забезпечувала прем'єр-міністра і завжди мала другу за потужністю партію як коаліційного партнера. У період з 1999 по 2004 рік Ліберально-демократична партія була другою за потужністю партією, а між 2004 і 2013

роками - Lëtzebuenger Sozialistesche Aarbechterpartei. Після виборів 2013 року існувала коаліція Гамбії, що означає, що CSV зараз є частиною опозиції, хоча вона все, ще є найсильнішою партією в Палаті депутатів.

Опозиційна угода - політична угода між двома основними партіями Чеської Республіки, Чеською соціал-демократичною партією (ЧСДП) та Громадянською демократичною партією (ГДП). ЧСДП було дозволено керувати самостійно, тоді як ГДП отримала низку парламентських посад, а обидві партії разом прийняли кілька конституційних поправок. Її підписали Мілош Земан і Вацлав Клаус 8 липня 1998 року.

Угода була підписана в результаті проблемних коаліційних переговорів після парламентських виборів 1998 року. Її розкритикували багато журналістів і політиків, які звинувачували її в зростанні корупції. Багато політологів також вважали, це де-факто коаліційною угодою. З іншого боку, прихильники кажуть, що це допомогло стабілізувати політичну ситуацію в країні.

Другий уряд Вацлава Клауса розпався через внутрішню кризу в ГДП, найбільшій коаліційній партії, пов'язану з нечітким фінансуванням партії та подальшим виходом Громадянсько-демократичного альянсу (ГДА) та KDU-ČSL з коаліції. Позачергові вибори були призначені на 19 і 20 червня 1998 року. Деякі члени ГДП вийшли з партії і створили «Союз Свободи», а інші залишилися вірними Клаусу. Прихильники Клауса назвали цю подію «Сараєвським вбивством», оскільки Клаус перебував у Сараєво під час спроби захоплення влади.

Вибори до законодавчих органів 1998 року завершилися малою перемогою ЧСДП. Коаліційні переговори не увінчалися успіхом, оскільки «Союз Свободи» відмовився увійти в коаліцію з ЧСДП, а ГДП відмовився вступити в коаліцію з «Союзом Свободи» через їхню «зраду».

Натомість лідери ГДП і ЧСДП (Клаус і Мілош Земан) вирішили укласти угоду.

Причиною формування великої коаліції в Чехії стала потреба стабілізувати політичну ситуацію в країні.

Уряд Каї Каллас - чинний уряд Естонії, який очолює естонський та європейський політик Кая Каллас з Партії реформ. Розпочав роботу 26 січня 2021 року, після того, як попередній уряд Юрі Ратаса достроково пішов у відставку на тлі корупційного скандалу. Це коаліційний уряд двох партій: Партії реформ та Центристської партії.

Кая Каллас є першою жінкою, яка стала Прем'єр-міністром Естонії. У момент її вступу на посаду, Естонія стала єдиною країною у світі, де і обраний голова держави, і голова уряду, є жінками. В 2002-2003 роках Прем'єр-міністром Естонії був її батько Сіім Каллас.

Із самого початку, експерти прогнозували декілька можливих варіантів коаліції, серед яких коаліція Партії реформ із Центристською партією, Партії реформ із Вітчизною та Соціал-демократичною партією, Центристської партії з Консервативною народною партією та Вітчизною, Партії реформ із Консервативною народною партією. 14 січня 2021 року почались коаліційні перемовини між Партією реформ та Центристською партією. Хоч для багатьох це було несподіванкою, лідер партії Вітчизна (Хелір-Валдор Сеєдер) та лідер Консервативної народної партії (Мартін Гельме) заявили, що члени Центристської партії розглядали можливість коаліції із Партією реформ, ще з кінця 2020 року.

25 січня 2021 Рійгікогу (парламент Естонії) затвердив кабінет Каї Каллас 70-ма голосами проти 30-ти.

Цей кабінет став першим коаліційним урядом Партії реформ та Центристської партії з 2003 року. Також він став найбільш гендерно рівним в історії Естонії, оскільки жінки склали майже половину (46.7%) його складу.

Кабінет міністрів Чуке - 132-й і нинішній уряд Румунії, очолюваний колишнім генералом сухопутних військ Румунії Ніколае Чуке (PNL) з 25 листопада 2021 року.

Велика коаліція, що формує уряд, складається з PSD, PNL і UDMR/RMDSZ, також називається Національною коаліцією в Румунії.

1 вересня 2021 року PNL, тодішній прем'єр-міністр Флорін Сіцу та досі чинний президент Клаус Йоханніс спровокували політичну кризу в Румунії. 2021 року через звільнення колишнього міністра юстиції Стеліана Іона, якому передував скандал між PNL та їхніми колишніми партнерами по коаліції, прогресивно-ліберальним USR PLUS (з якого походить Іон), за так званою інвестиційною програмою Anghel Saligny (або «PNDL 3», як її також називають). Решта міністрів ЄДР зрештою подали у відставку самостійно, а Кабінет міністрів Сіу, який передував кабінету Чуке, був звільнений 5 жовтня на основі вотуму недовіри з рекордною кількістю голосів від імені USR, PSD та AUR.

Кандидат у прем'єр-міністри, який призначається президентом, повинен вимагати вступного голосу/вотуму довіри від законодавчого органу протягом 10 днів з моменту призначення. 11 жовтня президент Йоханніс призначив Дакіана Чолоша з УРСР для формування наступного уряду, але його уряд згодом був відхилений парламентом. Ніколае Чуке з PNL був призначений на ту ж посаду 20 жовтня. У той час PNL наказала йому скликати переговори лише, щодо уряду меншості PNL-UDMR, що є формою правління, яка не була прийнята стороною, крім PNL та UDMR.

Націонал-ліберали вдалися до переговорів з найбільшою партією в парламенті - Соціал-демократичною партією (СДП) про перспективу формування уряду більшості з повними повноваженнями, але швидко зайшли в глухий кут. PSD, яка була основною опозиційною партією проти кабінетів, сформованих навколо PNL до цього моменту, хотіла посаду прем'єр-міністра,

але PNL відмовилася поступитися посадою і сильно бажала, щоб офіс був зайнятий PNL. Що і сталося після звільнення Ніколае Чюке президентом Йоханнісом 22 листопада, через день після завершення переговорів.

Засідання Кабміну відбулися 24 листопада. Кабінет міністрів Чюке склав присягу 25 листопада.

Чинником формування великої коаліцій в Румунії, стала політична криза.

Спроби сформувати уряд в Іспанії відбулися після безрезультатних загальних виборів в Іспанії 20 грудня 2015 року, які не дали загальної більшості жодній політичній партії. У результаті було сформовано попередній кабінет Народної партії (НП), який очолював Маріано Рахой, який залишався на посаді до обрання нового уряду.

Після серії безрезультатних міжпартійних переговорів лідер Іспанської соціалістичної робітничої партії (ІСРП) Педро Санчес спробував, але не зміг пройти голосування за інвеституру 2-4 березня. Згодом зайшов у політичний глухий кут, оскільки король Філіп VI не зміг знайти нового кандидата з достатньою підтримкою парламенту. У результаті 26 червня відбулися позачергові вибори. Другі вибори також виявилися безрезультатними, і невдала спроба інвестиції Рахоя 31 серпня підняла перспективу третіх виборів.

1 жовтня в результаті партійного повстання Санчес був усунений з посади лідера ІСРП, а останній проголосував за дозвіл на формування уряду меншості НП. Це відбулось 29 жовтня, коли ІСРП утримався під час другої заявки Рахоя на інвестиції, таким чином завершивши політичний глухий кут після 313 днів без оперативного уряду.[19]

28 жовтня 2017 року в Ісландії відбулися парламентські вибори. 15 вересня 2017 року трипартійний коаліційний уряд розпався. Згодом, прем'єр Б'ярні закликав до позачергових виборів, які були офіційно призначені на 28 жовтня 2017 року після розпуску Альтингу.

Хоча багато опитувань громадської думки напередодні виборів вказували на збільшення підтримки Лівого зеленого руху, Партія незалежності зберегла свої позиції найбільшої партії Альтинга. Після виборів розпочалися чотирипартійні коаліційні переговори на чолі з лівими зеленими, однак після того, як Прогресивна партія відкинула цю можливість, було проведено переговори про створення трьохпартійної коаліції на чолі з лівими зеленими, включаючи Партію незалежності та Прогресивну партію. Після офіційного отримання мандата на формування коаліції 28 листопада, лідер лівих зелених Катрін Якобсдоттір був призначений прем'єр-міністром, який очолить новий уряд 30 листопада.

Після виборів 2016 року була створена трипартійна коаліція Партії незалежності, Партії реформ і «Світлого майбутнього». Вона мала невелику більшість в парламенті. Сформований кабінет очолив прем'єр-міністр Б'ярні Бенедіктсон, голова Партії незалежності.

«Світле майбутнє» вийшло з коаліції, звинувативши Партію незалежності у «серйозному зловживанні довірою». Б'ярні визнав необхідність нових виборів, хоча рішення приймає президент Гудні Торлаціус Йоханессон. Інші партії підтримали нові вибори, хоча Біргітта Йонсдоттір, голова парламенту від "Піратів", спочатку запропонувала створити п'ятипартійний коаліційний уряд із Піратської партії, Партії реформ, лівих зелених, соціал-демократів і Світлого майбутнього. Після попередніх виборів були невдалі дискусії, щодо такої коаліції.

Згідно з опитуванням, проведеним Morgunblaðið, 57% ісландців вважали призначення дострокових виборів правильним.

Піратська партія відкидає традиційну модель партійного керівництва, але Біргітта Йонсдоттір була співзасновником партії, і її часто описують як неформального лідера партії. Вона оголосила, що не буде балотуватися на виборах. Після того, як Біргітта оголосила, що вона не балотується, Хельгі

Храфн Гуннарссон оголосив, що тепер він буде балотуватися в депутати. Правоцентристські партії незалежності та реформи проводили кампанію на платформі продовження своїх урядових зусиль і збереження влади в Альтингу, оскільки обидві партії були в коаліції до розпаду попереднього парламенту. Тим часом Ліво-зелений рух шукав можливість вперше з 2009 року керувати та здійснювати ідеологічно ліву політику.

Колишній прем'єр-міністр Прогресивної партії Зігмундур Давід Гуннлаугссон у відкритому листі заявив, що планує створити партію до виборів. Це рішення було викликано суперечкою про лідерство серед Прогресивної партії і призвело до утворення Центристської партії 24 вересня. Ідея партії була в основному схожа з ідеєю її попередниці, але спостерігачі в ЗМІ характеризували її як «популістську» з особливим акцентом на реформу банківського сектору та таких фірм, як Íslandsbanki.

63 члени Альтингу обираються за відкритим списком пропорційного представництва в 6 багатомандатних виборчих округах. З 63 мандатів, 54 обираються за результатами виборчого округу та визначаються за методом д'Ондта. Решта дев'ять додаткових місць надаються партіям, які перетнули 5% національного виборчого бар'єру, щоб надати їм загальну кількість місць, еквівалентну їхній національній частці голосів.

Чинником для формування уряду великої коаліції, стало проведення реформ.

Вибори до Федеральної ради Швейцарії відбулися 10 грудня 2003 року для обрання всіх семи членів Федеральної ради Швейцарії. 246 членів Об'єднаних Федеральних Зборів обирають сім членів окремо, абсолютною більшістю голосів, причому члени обирають кожних чотири роки, починаючи з 1 січня 2004 року або до відставки.

Шість із семи чинних президентів балотувалися на переобрання. П'ятьох було переобрано, але Рут Мецлер програла у своїй заявці на переобрання: вперше з

1872 року чинного федерального радника не вдалося переобрати. На її місце було обрано Крістофа Блохера з Швейцарської народної партії (SVP).

Прем'єр-міністр Данії Метте Фредеріксен заявила, що відкрита до формування великої коаліції з опозиційними лібералами та консерваторами.

За її словами, криза Covid-19 і війна в Україні підштовхнули її до цієї ідеї, оскільки уряд і опозиція тісно співпрацювали останні роки. "Це не те, для чого у нас є сильні традиції... Було дуже, дуже мало спроб, але ми в дуже особливий час",- додала вона.

Востаннє така велика коаліція працювала у Данії в далекому 1978 році. Після цього соціал-демократи та опозиційні ліберали та консерватори традиційно по черзі формували уряди меншості. Ідея такої коаліції обговорювалася в 2019 році, але на мала широкої підтримки.

Висновок

Було досліджено чинники формування урядів великих коаліцій. Досліджуючи, цю актуальну тему в європейській партійній політиці, намагаюся пояснити, які результати виборів привели політичні партії до створення ВК і які результати, ті самі партії отримали на загальних виборах, які відбулися після досвіду ВК. У літературі вже давно підтримується думка, що головні партії вступають до ВК, як рятувальний крок для поганих результатів виборів на попередніх виборах. Новіша робота запропонувала інший мотив; а саме те, що основні партії вступають в ВК з метою виключення нових партій і популістських рухів з урядової більшості та складності формування коаліцій з другорядними партнерами, з якими важко вести переговори. Тут, використовуючи як якісні, так і кількісні докази, ми показуємо, що партії ВК дійсно страждають на виборах на наступних виборах, хоча вступ основних партій до ВК може бути не пов'язаним з їхніми виборчими втратами на попередніх виборах. Тобто, якщо політичні партії, загалом, утворюють ВК, коли втрачають голоси, то для основних партій це не обов'язково є

мотивуючим фактором. Погані результати на попередніх виборах головних партій не є основною причиною для того, щоб стати членами ВК. Це відповідає новішим теоретизаціям щодо поштовху до участі у ВК як засобу виключення нових та більш екстремальних сторін-суперників. Погані результати на попередніх виборах головних партій не є основною причиною для того, щоб стати членами ВК. Це відповідає новішим теоретизаціям щодо поштовху до участі в ВК як засобу виключення нових та більш екстремальних сторін-суперників. Погані результати на попередніх виборах головних партій не є основною причиною для того, щоб стати членами ВК. Це відповідає новішим теоретизаціям щодо поштовху до участі в ВК як засобу виключення нових та більш екстремальних сторін-суперників.

Оцінити безпосередній вплив нових партій на формування ВК складніше. Хоча правда, що в деяких випадках зростання нових партій вплинуло на народження ВК, кількість фактичних подій надто мала, щоб розпізнати обґрунтованість такої заяви. Присутність нових партій на виборах, безумовно, обмежила основні партії у їхніх варіантах формування уряду - і змусила їх сформувати не лише ВК, а й інші «неймовірні» коаліції та уряди меншості.

У той же час, відповідно до літератури, членство в ВК статистично пов'язане з нижчими результатами виборів на наступних виборах. І це, здається, вірно як для основних, так і для другорядних членів ВК. Таким чином, згідно з теорією, ВК не отримують прибутку від основних партій, які були їх частиною. Схоже, виборці не люблять ВК і «карають» партії, які до них приєдналися. Хоча ВК можуть сприйматися як потенційний інструмент опору, як основні, так і другорядні партії зазнають покарання виборцями в наступному турі виборів.

Це дослідження також відкриває простір для потенційних майбутніх досліджень. Наприклад, при дослідженні того, чи може мати значення розподіл портфельів кабінету в коаліціях. Якщо партія в ВК не зможе отримати контроль над міністерськими посадами, які є для неї (чи її виборців) важливими, то

можна очікувати, що ця партія, ймовірно, постраждає в опитуваннях і втратить голоси на наступних виборах. Можна було б провести інші дослідження щодо діяльності популістських партій, які, безсумнівно, були на підйомі в цей же період.

Хоча виборчі втрати, здається, не є ключовим фактором залучення основних партій до ВК, на виборах, що відбуваються після ВК, як основні, так і другорядні партії-члени ВК зазнають зниження успіху на виборах. Наразі відомо, що ВК можуть допомогти основним партіям утримати владу на додаткові роки, але вони зменшують їхні шанси на успіх на наступних виборах.

РОЗДІЛ 3

НАСЛІДКИ ФУНКЦІОНУВАННЯ УРЯДІВ ВЕЛИКИХ КОАЛІЦІЙ У КРАЇНАХ ЄВРОПИ

За час, що залишився до наступних виборів, перед великою коаліцією стояли три основні завдання: реструктуризація бюджету та стримування державного боргу, а також боротьба з першою рецесією після 1945 року. Коаліції вдалося дуже швидко відновити економіку, що було в основному завдяки Францу Йозефу Штраусу та Карлу Шиллеру. Здійснення фінансової реформи виявилось складнішим. Він досяг успіху в 1969 році і створив основні риси фінансової конституції Основного Закону, які діють і сьогодні. В результаті було створено податкову мережу з податку на прибуток і корпоративного податку, а також податку з продажів. Відтепер державна частка податку з обороту базувалась на резидентах. Державне фінансове управління було перероблено. Нарешті, конституційно суперечлива сфера змішаного фінансування отримала нову конституційну основу із введенням спільних завдань, регулювання законів про грошові виплати та федеральної інвестиційної допомоги. Крім того, до Основного Закону внесено елементи планування. Тут слід згадати середньострокове фінансове планування та Закон про бюджетні принципи.

Права союзників на втручання в суверенітет Німеччини мають бути замінені. Вони вимагали прийняття так званих законів про надзвичайну ситуацію, щоб забезпечити безпеку своїх військ, які дислокуються в Німеччині. Для внесення необхідних змін до конституції була необхідна більшість у дві третини в Бундестазі. Думки з цього приводу, зокрема, розійшлися, оскільки тепер уряд міг тимчасово призупинити основні права під час національної надзвичайної ситуації. Позапарламентська опозиція зайнялася цим питанням і висловила своє невдоволення на вулиці. Проте феномен повстання частини молоді існував і в інших західних країнах, а також у законах про надзвичайний стан.

Однією з цілей великої коаліції було запровадити мажоритарне голосування за британською чи американською моделлю, щоб після виборів одна партія завжди мала абсолютну більшість, а одна більше не залежала від коаліційних переговорів. Однак цей план врешті провалився через СДПН, яка на своєму партійному з'їзді в 1968 році відсунула впровадження в майбутнє.

Союз між ХДС/ХСС та СДПН існував лише до наступних виборів у 1969 році, коли ХДС/ХСС не зміг досягти бажаної абсолютної більшості. СДПН і ВДП під керівництвом федерального канцлера Віллі Брандта утворили першу соціал-ліберальну коаліцію на федеральному рівні.

Як наслідок, коаліції вдалось створити закони для контролю фінансової системи, котрі діють і по сьогоднішній день, а також відновити державну економіку. Ця коаліція внесла багато позитивних змін у економіку Німеччини.

Друга велика коаліція, як і перша, взяла на себе особливі основні завдання, щоб скористатися можливостями, які відкриває абсолютна більшість у Бундестазі та Бундесраті. Першим було досягнення збалансованого бюджету, тобто бюджету без чистих запозичень, до 2011 року. Першим заходом було підвищення податку з продажів до 19%. Крім того, відносини між Федерацією та землями були реорганізовані в рамках реформи федералізму.

Основними наслідками другої великої коаліції стало, також стабілізація фінансової сфери, а також створення великого сховища ядерних відходів, що дозволило 90 відсотків власних відходів захоронити в Німеччині, відповідно економлячи бюджет.

Підсумовуючи, австрійський випадок, він відображає всі три особливості формування ВК. Перші дві особливості - оновлення та клієнталізм, вони домінували в перші два десятиліття Другої республіки. Післявоєнні австрійські уряди зіткнулися з надзвичайно жорсткими політичними проблемами, зокрема у виведенні Австрії з обмеженого суверенітету окупації, а також у подоланні наслідків громадянської війни у недалекому минулому та створенні основних

правил змішаної економіки. У жодному разі ми не можна стверджувати, що саме такі виклики змусили Австрію вибрати ВК, але вони, безумовно, є відповідними ідеї «оновлення». ВК також дозволяли часті конституційні зміни в перші два післявоєнні десятиліття.

Підводячи підсумок для Австрії, спираючись на загальний рівень безробіття, як на показник економічного процвітання, очікується, що співвідношення між рівнем безробіття та підтримкою основних партій буде негативним: чим вище рівень безробіття, тим менше голосів буде подано за велику коаліцію. і тим більше голосів протесту наберуть інші (опозиційні) партії. Причинно-наслідковий зв'язок передусім здійснюється через соціальне партнерство, тобто партії, які представляють роботодавців і працівників, винагороджуються або караються виборцем за стан економіки. Проте, видається розумним припустити, що цей ефект матиме більше значення (або лише), якщо обидві партії були чинними в попередній термін і створили так звану «велику коаліцію». Якщо одна з двох партій була опозиційною, вона могла б відновити й знову отримати голоси іншої партії. Технічно кажучи, ми будемо взаємодіяти між рівнем безробіття зі змінною, яка вказує на посаду великої коаліції. Крім того, відповідальність двох партій сама по собі може негативно вплинути на частку голосів. Популярність коаліційних партій падає, коли вони перебувають на посаді, що Норпот називає «втомою від посади». Зокрема, передбачається, що їхня практика пропорційної (пропорційної) системи втомить виборців. Роботи в націоналізованих галузях та адміністрації, включаючи суспільне мовлення (ORF), зазвичай розподіляються між SPOE та OEVN. Цю практику часто критикували як непрозору, несправедливу та негнучку, і тому вона може зашкодити їхньому успіху на наступних виборах. Не повинно бути жодного впливу на посаду, якщо рівень безробіття наближається до нуля. Нарешті, враховується постійне узгодження між сторонами, яка впливає на базову частку голосів двох основних партій з 1950-х років. Іншими словами, дуже малоймовірно, що за інших рівних умов обидві партії отримають сьогодні

однакові частки голосів, що й у 1960-х чи 1970-х роках. У той час як Австрія раніше характеризувалася високим рівнем членства в партіях і сильною партійною ідентифікацією з двома основними партіями, з часом це явище поступово зменшилося. Справді, наявні цифри показують, що партійна ідентифікація в Австрії знижувалася з середини 1950-х років. Таким чином, кілька соціальних змін у виборчому окрузі свідчать про те, що спостерігається серйозне та безперервне зниження в основі виборців як SPOE, так і OEVV, що все ще триває. Поки не ясно, коли це зниження досягне попереднього дна.[6]

Зокрема, для Австрії, післявоєнні уряди коаліції принесли хороші наслідки, наприклад збереження незалежності Австрії, відновлення її після війни, як економічне, так і політичне, і державне загалом. Також наслідком функціонування великих коаліцій було утворення системи «Пропорц», за допомогою якої, великі партії контролювали владу в державі.

Третій кабінет Любберса, також відомий під назвою кабінет Любберса-Кока, був виконавчою владою уряду Нідерландів з 7 листопада 1989 року по 22 серпня 1994 року. Кабінет був сформований Християнсько-демократичним закликом (CDA) і соціал-демократичною лейбористською партією (PvdA), після виборів 1989 року. Кабінет міністрів був центристською великою коаліцією і мав значну більшість в Палаті представників, а прем'єр-міністром був лідер християнських-демократів Рууд Любберс. Лідер лейбористів Вім Кок був віце-прем'єр-міністром і міністром фінансів.

Кабінет Калса мав переважну більшість у парламенті Нідерландів, разом із KVP та PvdA, але до нього також входила протестантська ARP. Це закінчилося погано після того, як депутатська група CIP домагалася більшої стриманості у витратах. Внаслідок, партіям все таки не вдалось сформувати стабільний уряд.

Після виборів 2010 та 2012 років праволіберальні ВВД займають позицію найсильнішої сили в правому таборі, а християнські демократи опустилися до середнього рівня партії.

Другий кабінет Рютте, також званий кабінетом Рютте-Ашера, був виконавчою гілкою уряду Нідерландів з 5 листопада 2012 року по 26 жовтня 2017 року. Кабінет був сформований консервативно-ліберальною Народною партією за свободу і демократію (VVD), і соціал-демократичною робочою партією (PvdA) після виборів 2012 року. Кабінет міністрів був центристською великою коаліцією і мав незначну більшість у Палаті представників. Обіймав посаду прем'єр-міністра, керівник BBC Марк Рютте, видатний політик PvdA Лодевейк Ашер і колишній олдермен Амстердама, був віце-прем'єр-міністром і міністром соціальних справ і зайнятості.

28 вересня Берлусконі попросив п'ять міністрів своєї партії піти у відставку через підвищення податків. 15 листопада 2013 року Берлусконі, якого незабаром позбавлять свого місця в Сенаті голосами Демократичної партії через засудження за податкові шахрайства, оголосив про повторне заснування Forza Italia (FI), на противагу уряду, і розкол PdL. Фактично всі п'ять міністрів PdL на чолі з віце-прем'єр-міністром і міністром внутрішніх справ Анджеліно Альфано приєдналися до Нової правоцентристської партії (NCD). Того ж тижня SC також зазнав розколу, його міністр Маріо Мауро залишив партію, заснувавши Народні партії для Італії (PrI) і, тим не менш, зберігши свій пост.

Уряду не вдалось створити економічну стабільність.

Кабінет міністрів Летта проіснував до 22 лютого 2014 року. Уряд розпався після того, як Демократична партія припинила підтримку. 3 грудня 2013 року партію очолив Matteo Renzi, 39-річний мер Флоренції. Renzi змінив Летту і сформував кабінет Renzi.

Кабінет Renzi був 63-м кабінетом Італійської Республіки, який перебував на посаді з лютого 2014 року по грудень 2016 року. Його очолював Matteo Renzi, секретар і лідер лівоцентристської Демократичної партії.

Внаслідок, другому уряду великих коаліцій в Італії не вдалось досягнути бажаних реформ, що продовжило проблеми у цих сферах.

Переходячи до Чехії, то Соціал-демократична ЧССД перемогла на дострокових виборах до Палати представників у 1998 році і стала найсильнішою політичною силою з 74 з 200 місць. Проте контрольована більшість залежала від партнерів по коаліції. «Праві» партії ODS, KDU-ČSL та US також могли разом сформувати більшість, але ця урядова організація розпалася лише перед виборами. Оскільки соціал-демократи не змогли домовитися про уряд з KDU-ČSL та СІА та коаліцію з нереформованими комуністами не могло бути й мови і не вистачало трьох місць для стабільної більшості, дві основні партії ČSSD та ODS нарешті погодилися працювати разом на договірній основі. Лідер ЧССД Мілош Земан став прем'єр-міністром уряду меншості ЧСДР. Натомість тодішнього керівника ODS Вацлава Клауса обрали головою Палати представників.

Як і в коаліції, спільні комітети були узгоджені з ODS для голосування за фактичними питаннями, так що ODS фактично не була представлена за столом кабінету, але мала змогу чинити певний вплив на політику уряду (особливо при ухваленні бюджету) та Соціал-демократи з основних політичних питань підтримали. Було також домовлено, що ODS не буде ні вносити, ні підтримувати вотум недовіри парламенту. Ця «кулуарна політика» між великими партіями, природно, зустріла значний опір менших партій; частково тому, що великі партії змінили виборче законодавство на шкоду меншим партіям.

Наслідком формування великої коаліції у Чехії, стало формування «Договору про створення стабільного політичного середовища в Чеській Республіці», більш відомого як «Опозиційна угода», котрий встановив набір правил для перемоги.

Обидві сторони пообіцяли:

- Поважати право партії-переможця на формування уряду та формалізувати процес реалізації цієї поваги (виходячи з палати депутатів під час вотумів

довіри, дозволяючи правлячій партії отримати вотум довіри, фактично не маючи більшості).

- Поважати право переможеної партії бути в опозиції до уряду.
- Поважати право опозиційної партії займати головування в обох палатах парламенту.
- Поважати право опозиційної партії контролювати провідні контрольні органи, зазначені в договорі.
- Не пропонувати вотум недовіри та не підтримувати такий висновок у разі, якщо його запропонує інша сторона.
- Запропонувати зміни для посилення значення результатів змагання політичних партій за Конституцію та відповідні закони.
- Ознайомитись з рішенням зовнішніх і внутрішніх справ перед читаннями в парламенті. З перевагою враховуючи стабільність, процвітання та становище Чехії у світі.
- Не брати участі в угодах з третіми особами, що призведе до послаблення позицій опозиційної угоди.
- Обидві партії також досягають домовленості про зміну виборчих систем, щоб прибрати партії, які мають найбільшу кількість голосів - саме в цей момент - шляхом зменшення виборчих округів та зміни формули розподілу. Новий закон майже з опозицією і дав двом партіям усі місця в Палаті депутатів, але він був скасований Конституційним судом, відповідно до статті 18 Конституції Чехії, тому вибори до Палати депутатів проводяться «згідно з принципом пропорційного представництва».

Серед іншого, це призвело до того, що інші консервативні партії KDU-ČSL , US-DEU та ODA об'єдналися, утворивши так звану чотирипартійну коаліцію , і досягли успіху на регіональних і сенатських виборах 2000 року.

Проект опозиційного контракту завершився після парламентських виборів 2002 року , після того як соціал-демократи домовилися про належну коаліцію з KDU-ČSL та US-DEU.

У 2006 році лідер ODS Мірек Тополанек сподівався отримати стабільність для свого уряду , підписавши оновлену опозиційну угоду з ČSSD , але лідер соціал-демократів Парубек відмовився від такого союзу, після чого уряд не був затверджений парламентом.

Кабінет міністрів Чуки - це великий коаліційний уряд, що складається з Соціал-демократичної партії (PSD), Національно-ліберальної партії (PNL) та Демократичного альянсу угорців Румунії (UDMR/RMDSZ). Деякі посади в уряді чергуються між СДП і НПЛ: прем'єр-міністр, генеральний секретар уряду, а також міністерства внутрішніх справ, юстиції, фінансів і оборони. Якщо припустити, що коаліція тим часом не розпадеться, наступні вибори відбудуться 1 липня 2023 року.

Починаючи з 2022 року до уряду Ніколае Чюки було подано кілька простих позовів, ініційованих проти деяких міністрів, пов'язаних з Національно-ліберальною партією та Демократичним союзом угорців Румунії, і всі вони були ініційовані депутатами, пов'язаними з партією «Спаси Румунія». Кожне рішення не набрало необхідної більшості. Останній позов був проти міністра національної освіти, який зараз вноситься на розгляд. Просте клопотання, подане проти міністра культури Лучіана Ромашкану, було недійсним через помилку в таблиці підписів. Єдиною політичною партією в коаліції, яка поки що не мала нерухомого міністра, стала Соціал-демократична партія.

В останні дні травня сенатор від Ясс Діана Шошоака приєдналася до партії SOS Румунія, яка до того часу не була членом партії.

У перших числах червня парламентарі УРСР відмежувалися від партії, вирішивши приєднатися до незареєстрованої політичної платформи «РЕПЕР».

Політичні партії Forța Dreptei, Alianța pentru Patrie, SOS România та REPER не мають власних депутатських груп, але їх згадали, оскільки вони мають одного чи кількох парламентарів, пов'язаних із цими формуваннями. З усіх народних депутатів найбільша кількість депутатів. Хоча вона має необхідну кількість для формування депутатської групи, правоохоронні сили не можуть її сформувати, оскільки Регламент Палати депутатів забороняє створювати депутатську групу протягом терміну повноважень, але під час підтвердження мандатів депутатів та сенаторів.

Оскільки, правління великої коаліції в Румунії, ще не завершилось, неможливо точно вказати наслідки, які можуть бути у наслідок, правління цієї коаліції.

За попередньою інформацією у Ісландії перемагала правляча партія незалежності, набравши 26 відсотків голосів. Це на 3 % менше у порівнянні з минулорічними виборами. На другому місці - ліво-зелений рух, який підтримали 17 відсотків виборців, а далі - соціал-демократичний альянс з 13-ма відсотками.

Як наслідок, формування великої коаліції в Ісландії призвело до того, що Партія незалежності зберегла позиції найбільшої партії Альтинга. Проте парламентське представництво Партії незалежності скоротилося на п'ять місць до 16, і вона втратила правлячу більшість. Ліво-зелений рух зберіг свою позицію другої за величиною партії Альтингу, збільшивши своє представництво на одне місце до 11. Соціал-демократичний альянс отримав значне зростання підтримки, подвоївши свою частку голосів з 2016 року, і увійшов до нового парламенту з сімома членами. Прогресивна партія стабільно займала вісім місць, а новостворена Центристська партія, заснована колишнім прогресивним прем'єр-міністром Зігмундуром Давідом Гуннлаугссоном, отримала сім місць. Партія піратів, яка вийшла на вибори як третя за величиною партія Альтингу, втратила чотири місця і була скорочена до шести місць. Увійшовши в Альтинг вперше, Народна партія отримала чотири місця.

Партія реформ, яка входить до складу уряду, що йде, втратила три місця і залишилася у чотирьох. Згідно з усіма передвиборними опитуваннями, «Світле майбутнє» не досягло 5% бар'єру і тому не була повернута до Альтингу.

У наступні дні лідери Лівозелених, Партії незалежності та Прогресивної партії обговорювали можливість спільного створення коаліції, при цьому Лівозелені наполягали на тому, щоб Катрін стала прем'єр-міністром у такому разі. Ідею, підтримали прогресисти. Натомість прем'єр-міністр Б'ярні Бенедіктсон, що йде у відставку, буде призначений міністром фінансів. На зустрічі Лівозелених парламентарів 13 листопада 9 проголосували за і 2 проти відкриття офіційних переговорів з Партією незалежності, проти яких виступили Андрес Інгі Йонссон і Роза Бьорк Бріньольфсдоттір. Молодіжна організація Лівозелених оголосила про свою гостру опозицію уряду з Партією незалежності, а десятки членів партії вийшли з членства на знак протесту. Якщо коаліційні переговори пройдуть успішно, то в новий уряд першим увійде Партія незалежності та ліві, представлені в Альтингу з 1944 по 1947 роки, коли вони керувала в коаліції з крайньою лівою партією Єдності - соціалістична партія.

Переговори завершилися швидко, і після зустрічі з Катрін, 28 листопада, Гудні офіційно дав їй мандат керувати урядом із Партією незалежності та Прогресивною партією, доки не буде підтримана кожна із сторін, а новий уряд став офіційним у листопаді, після того, як партійні комітети затвердили урядову угоду.

Формування уряду великої коаліції у Швейцарії, завершило магічну формулу, за якою чотири найбільші партії розділили владу у Федеральній раді за встановленою формулою з 1959 року; Християнсько-демократична народна партія (CVP) Мецлера була скорочена з двох місць до одного, а SVP Блохера зросла з одного до двох.

Висновок

Протягом останніх десятиліть політичні партії перебувають під вогнем посилення антипартійних настроїв. Їхня легітимність була і залишається під загрозою. Традиційні головні партії внесли деякі організаційні зміни, щоб компенсувати ці загальні негативні настрої, які були поєднані зі скороченням членства, зниженням партійної ідентифікації та зникненням мобілізації. Стратегії, які вони прийняли для протидії демобілізації та невдоволенню, вказували на розширення безпосередньої участі членів. По суті, цей крок призвів до індивідуалізації процесів прийняття рішень. Реформи, запроваджені багатьма політичними партіями, призвели до більшої атомізації, аніж комунікабельності, більшої вертикалізації та концентрації влади, а не участі та залучення, а також більш плебісцитарного підходу, а не критичного та досудового ставлення. Як Карті написав: «Особи ізольовані одна від одної та залучені до прямого спілкування лише з партійним центром, таким чином, що гальмує їхню здатність діяти спільно один з одним».

Цей шлях суперечив «логіці доцільності», яка регулює діяльність партії. З моменту початку масової мобілізації партії були засновані на раціональних міфах про внутрішньопартійну рівність, участь і залучення до колективного середовища з колективною метою, відданість справі відкидання будь-яких особистих інтересів, чесність і тверезість. Ці бажані «норми» все ще залишаються в основі будь-якої партії; всі віддають їм належне, але фактичний вибір основних партій у нинішніх політичних системах пішов іншим шляхом. Ця невідповідність між очікуваннями громадян та змінами, які вносяться партіями, лежить в основі постійної, нинішньої тривоги та невдоволення по відношенню до партій.

Нові партії-претенденти, як визначено в цьому аналізі, запропонували альтернативу роботі та структурованості основних партій. Їхня внутрішньопартійна організація та їхні стосунки із суспільством та державою різною мірою відрізняються від основних партій. Однак, схоже, ці

нововведення не мають достатнього значення, щоб змінити загальне (не)погляд, у якому тримаються політичні партії.

Індивідуальний підхід суперників в Інтернеті до внутрішньопартійної динаміки не є достатнім засобом проти зниклого колективного виміру політики обличчям до обличчя - виміру, який онтологічно все, ще пов'язаний з політичною партією. Якщо відновлення партій проходить через переробку, центральну роль членства, то спроби суперників відновити парламентську систему також можуть закінчитися в неправильному напрямку. Взаємодія через Інтернет без фізичних структур не забезпечує засобу захисту, оскільки сторона, на основі своєї онтології та логічної відповідності, не може бути лише віртуальною ареною: норми, отримані від будь-якої сторони» культура викликає потребу у фізичній взаємодії. Залежність від Інтернету, девальвація міжособистісної політичної діяльності і широке застосування прямих демократичних процедур підштовхнули ці партії також до плебісцитарного руху: олігархія Міхельса був замінений лідером, який розраховує на відсутність і замовчування членів і кадрів.

З іншого боку, вимога громадян щодо більшої «ощадливості» з боку партійних чиновників і представників перед обличчям зростаючого достатку основних партій визнається лише M5S. «Подемос» фінансово майже повністю покладається на державні субсидії і, крім того, потрапив у пастку справи з розкішною віллою для керівництва. LREM не приділяв занадто багато уваги цьому питанню, поки Gilets Jaunes не протестує.[19]

Емпіричні дослідження показують, що хоча основні партії не обов'язково вступають до ВК через невтішні результати виборів, партії-учасники ВК - як основні, так і другорядні, зазвичай показують гірші показники на наступних виборах, хоча і не на багато гірші.

Дані опитувань свідчать про збереження негативного ставлення до партій та політиків, зокрема в Іспанії політикам і партіям приписують рівень довіри 13%

і 20% відповідно, в Італії схвалення партії залишається близько 10%, а у Франції, навіть після виборів 2017 року, оцінка політичних партій залишається вкрай поганою, лише 9%. Партії внесли деякі зміни у свою організацію та роботу, у стосунки із зовнішнім середовищем. Ці зміни лише частково мобілізували громадян, але не повернули довіру до партій.[19]

ВИСНОВКИ

У результаті проведеного дослідження зроблено наступні висновки:

- 1) У деяких державах, зокрема у Австрії та Німеччині уряди є досить стабільними і позитивними, у наслідок свого функціонування, у свою чергу, оскільки уряди великих коаліцій є досить крихкими структурами, то у багатьох державах функціонування таких урядів не надто стабільне, і часто призводить до розколів, та неможливості подолання викликів, задля яких і утворювалась велика коаліція.
- 2) Досліджуючи уряди великих коаліцій було визначено суть поняття Уряду великої коаліції. Велика коаліція - це коаліційний уряд більшості, який формується у багатопартійних системах, тоді вона передбачає, що «партнери» в коаліції спираються на підтримку як мінімум половини плюс одного депутата від повного складу парламенту. Велика коаліція передбачає об'єднання двох найбільших парламентських партій або блоків задля формування уряду. Велика коаліція завжди складається з ідеологічно або формотворчо протилежних партій або блоків, формування коаліцій між якими вважається нетрадиційним загалом або нетрадиційним задля конкретного оцінюваного випадку в межах будь якої вибірки країн.
- 3) Уряди великих коаліцій найчастіше утворюються в надзвичайних ситуаціях для консолідації політичних сил, а також у випадках, коли жодна з великих політичних сил не може сформувати уряд наодинці або за підтримки малих партій. Аналізуючи великі коаліції у країнах Європи, можна стверджувати, що здебільшого причиною їх утворення є складна економічна ситуація, економічна і політична криза.
- 4) Також було досліджено та проаналізовано формування, особливості та наслідки функціонування урядів великих коаліцій у країнах Європи, у період з післявоєнного часу до сучасного етапу, це такі держави як, Федеративна Республіка Німеччина, Австрія, Нідерланди, Італія, Люксембург, Чехія, Естонія, Румунія, Іспанія, Ісландія та Швейцарія.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Литвин В. С., Романюк А. С.: Великі коаліції у контексті коаліційних урядів більшості: концептуалізація, політичні причини та наслідки на прикладі парламентських демократій у Європі/ - 2013. - Вип. 2. - С. 473-504.
2. Литвин В. Типи урядових кабінетів / Віталій Литвин // Політологічний вісник: Збірник наукових праць. - 2008. - № 37. – С. 123-138.
3. Большая коалиция» в ФРГ как антикризисный инструмент и ее влияние на стабильность политического процесса / Амиантова И.С., Пашенская Р.А. / С. 35-40.
4. “БОЛЬШАЯ КОАЛИЦИЯ” В ГЕРМАНИИ / Е. Тимошенкова / С. 41 – 55.
5. Abedi A., Siaroff A. Grand Coalitions in Europe: Still an Anomaly? ECPR General Conference. Prague, 2016. URL: <https://ecpr.eu/Events/Event/PaperDetails/28772>.
6. Aichholzer J. Willmann J. Forecasting Austrian National Elections: the Grand Coalition Model. International Journal of Forecasting. 2014. Vol. 30. No. 1. P. 55–64.
7. Bäck H, Debus M., Dumont P. Who gets what in coalition governments? Predictors of portfolio allocation in parliamentary democracies. European Journal of Political Research. 2011. Vol. 50. No. 4. P. 441–478.
8. Banaszak L., Doerschler P. Coalition type and voter support for parties: grand coalitions in German elections. Electoral Studies. 2012. Vol. 31. No. 1. P. 46–59.
9. Debus M., Gross M. Coalition formation at the local level: institutional constraints, party policy conflict, and office-seeking political parties. Party Politics. 2016. Vol. 22. No. 6. P. 835–846.
10. Deißner S. Vertrauensfragen in der Geschichte der Bundesrepublik Deutschland. — VDM Verlag, 2009.
11. Der Spiegel, 39/1965 vom 22. — September 1965.

12. Do party supporters accept policy compromises in coalition governments?
 Authors CAROLINA PLESCIAALEJANDRO ECKERTHOMAS M. MEYER
 Source Information February 2022, Volume61(Issue1)Pages, p.214To - 229 -European Journal of Political Research
13. Ecker A., Meyer T. Coalition bargaining duration in multiparty democracies.
 British Journal of Political Science. 2020. Vol. 50. No. 1. P. 261–280.
14. Engelmann F. C. Perceptions of the Great Coalition in West Germany, 1966–1969. Canadian Journal of Political Science. 1972. Vol. 5. No. 1. P. 28–54.
15. Entscheidung des Bundesverfassungsgerichts vom 25.8.2005 zu Vertrauensfrage und Neu-wahlen 2005, BVerfG, 2 BvE 4/05 vom 25.8.2005.
16. Fisher S., Hobolt S. Coalition government and electoral accountability. Electoral Studies. 2010. Vol. 29. No. 3. P. 358–369.
17. Helms L. The Grand Coalition: Precedents and Prospects. German Politics & Society. 2006. Vol. 24. No. 1 (78). P. 47–66.
18. Hough D. Political Opposition in the Era of the Grand Coalition. German Politics. 2010. Vol. 19. No. 3–4. P. 369–381.
19. Ignazi P. The failure of mainstream parties and the impact of new challenger parties in France, Italy and Spain. Italian Political Science Review / Rivista Italiana di Scienza Politica. 2021. Vol. 51. No. 1. P. 100-116.
20. Jacoby W. Grand Coalitions and Democratic Dysfunction: Two Warnings from Central Europe. Government and Opposition. 2017. Vol. 52. No. 2. P. 329-355.
21. Klüver H., Bäck H. Coalition agreements, issue attention and cabinet governance. Comparative Political Studies. 2019. Vol. 52. No. 13–14. P. 1995-2031.
22. Lane J., Preker A. Political Parties, Coalitions and Democracy. Open Journal of Political Science. 2018. Vol. 8. No. 4. P. 447–466.
23. Lees C. Coalition Formation and the German Party System. German Politics. 2011. Vol. 20. No. 1. P. 146–163.

24. Lees C. The Grand Coalition and the German party system. *German Politics*. 2010. Vol. 19. No. 3–4. P. 312–331.
25. Morini M., Loveless M. Losers together? Grand coalitions in the EU member states. *Italian Political Science Review / Rivista Italiana di Scienza Politica*. 2021. Vol. 51. No. 3. P. 404–418.
26. Scarrow S. The German grand coalition of 2005-09 and party system change: catalyst or continuity? *Electoral Studies*. 2012. Vol. 31. No. 1. P. 60-71.
27. Zundel R. West Germany: The Grand Coalition and Its Consequences. *The World Today*. 1968. Vol. 24. No. 9. P. 367–375.
28. C.J. Anderson Economic voting and political context: a comparative perspective *Electoral Studies*, 19 (2010), pp. 151-170
- 29.K. Arzheimer, J. Evans Bread and butter à la française: multiparty forecasts of the French legislative vote (1981–2007) *International Journal of Forecasting*, 26 (2010), pp. 19-31
30. P. Bellucci Election cycles and electoral forecasting in Italy, 1994–2008 *International Journal of Forecasting*, 26 (2010), pp. 54-67
31. Loyal agent or shirking partner: understanding the policy goals of national ministers in the Council of the European Union Authors Petia KostadinovaAmie Kreppel Source Information January 2022, Volume29(Issue1)Pages, p.23To - 41 - *Journal of European Public Policy*
32. Congruence between voters and parties: The role of party-level issue salience Authors RORY COSTELLODIMITER TOSHKOV BAREND BOSANDRÉ KROUWEL Source Information February 2021, Volume60(Issue1)Pages, p.92To - 113 - *European Journal of Political Research*
33. Przeworski, A., Sprague, J., 1986. *Paper Stones: a History of Electoral Socialism*. University of Chicago Press, Chicago.
34. Rattinger, H., et al., 2009. *German Longitudinal Election Study (GLES)*. GLES1102 (Pre-release 1.0): Komponente 1 (Nachwahl-Querschnitt).

35. Richter, M.W., 2008. Elements of surprise: the 2005 election and the formation of the grand coalition. In: Clemens, C., Saalfeld, T. (Eds.), *The German Election of 2005: Voters, Parties and Grand Coalition Politics*. Routledge, New York, pp. 166–185.
36. vgl. Gerd Strohmeier (2009): Große Koalitionen in Deutschland und Österreich (PDF; 969 kB), in: *Zeitschrift für Politikwissenschaft*, 2009/1, S. 8.
37. Merkel verkündet GroKo 2013 – Große Koalition aus CDU, CSU und SPD. In: *trendjam.de*. 16. Dezember 2013, abgerufen am 17. Dezember 2013.
38. "Matteo Renzi unveils a new Italian government with familiar problems". *Guardian*. 22 February 2014. Retrieved 3 March 2014.
39. Vagnoni, Giselda (22 February 2014). "Italy's Renzi sworn in as prime minister". *Reuters*. Retrieved 15 October 2019.
40. Wahlen in den Niederlanden – Europafreundliche Parteien gewinnen Mehrheit, *Spiegel Online* vom 12. September 2012.

Анотація

УРЯДИ ВЕЛИКИХ КОАЛІЦІЙ

Юрдига І.Ю.

У бакалаврській кваліфікаційній роботі проаналізовано джерела дослідження особливостей формування і функціонування урядів великих коаліцій у країнах Європи у період з початку 20 століття до сучасності. Виокремлено основні підходи до концептуалізації поняття «уряд великої коаліції». Визначено чинники формування урядів великих коаліцій у країнах Європи. Розкрито наслідки функціонування урядів великих коаліцій у країнах Європи.

Ключові слова: уряд великої коаліції, уряд, велика коаліція, країна, держава, Європа.

Abstract

GOVERNMENTS OF GREAT COALITIONS

Yurdyha I. Y.

The bachelor's thesis analyzes the sources of research on the peculiarities of the formation and functioning of governments of major coalitions in European countries in the period from the early 20th century to the present. The main approaches to the conceptualization of the concept of "grand coalition government" are highlighted. The factors of formation of governments of large coalitions in European countries are determined. The consequences of the functioning of large coalition governments in European countries are revealed.

Keywords: grand coalition government, government, grand coalition, country, state, Europe.